

Az

ÖRTÖRÖNY

és Krisztus
jelenlétének hírnöke

„Vigázó! Meddig még az éj?”

Ésaiás 21:11

TARTALOM

1935. SZEPTEMBER. 1.

FOGLYOK (1. RÉSZ)	3
További bizonyíték	7
A választott szolga.....	12

1935. SZEPTEMBER. 15.

FOGLYOK (2. RÉSZ).....	14
Egy másik prófétai kép.....	17
További bizonyíték.....	19
“Más juhok”.....	21
Feladat.....	23

1935. OKTÓBER. 1.

FOGLYOK (3. RÉSZ).....	26
A Királyeljövetele.....	28
Szolgaság.....	30
A négy angyal elbocsátása.....	33
Küzdő szervezet.....	35

Ti
Vagytok
az én
tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Isten vagytok
Ésaiás 43:12

Magyar nyelven újra kiadva 2019-ben

Megjelent félhavonta a

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
AZ ŐRTORONY BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSULAT
Kiadásában

117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

TISZTVISELŐI:

J. F. RUTHERFORD, *elnök* E. VAN AMBURGH, *titkár*

„És minden fiad Jehova tanítványai lesznek, és nagy lesz fiad békessége” - Ésaías 54:13

A BIBLIA VILÁGOSAN TANÍTJA:

HOGY JEHOVA az egyedüli igaz Isten, aki öröktől fogva mindörökké létezik. Ő a menny és föld Teremtője és minden teremtményeinek az Életadója: hogy az Ige vagy a Logosz volt a teremtményei kezdete és művezető minden más dolog megteremtésénél; s hogy Lucifer Jehova ellen lázadt és felvetette a Jehova egyetemes felsőbbségére vonatkozó vitakérdést;

HOGY ISTEN a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a földre teremtette és a földre helyezte őt; hogy az ember engedet a hűtlen Lucifernek, illetve Sátánnak és szándékosan áthágta Isten törvényét és emiatt Isten halálra ítélte; hogy Ádám jogtalan cselekedete következtében minden ember bűnősként és életjog nélkül született;

HOGY A LOGOSZ emberré lett, tudniillik az Ember Jézus, és elszenvetted a halált, hogy megszerezze a váltságdíjat, vagy a megváltási árt az engedelmes emberek érdekében; hogy Isten, Krisztus Jézust isteni életre támasztotta fel, a mennyben minden más teremtmény fölé helyezte Őt, s mint Isten új fő szervezetének legfőbb tisztviselője minden hatalommal és tekintéllyel felruházta!

HOGY ISTEN FŐ SZERVEZETE egy Sionnak is nevezet Teokrácia s, hogy Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője és az Új Világ jog szerinti Királya; hogy Krisztus Jézus hű felkent követői a Sion gyermekei, Jehova szervezetének tagjai, s az Ő tanúinak kötelességük és kiváltságuk, hogy bizonyosságot tegyenek Jehova felsőbbségéről és hirdessék Istennek a Bibliában az emberiségre vonatkozó feltárt elhatározásait;

HOGY A RÉGI VILÁG, azaz Sátán szakadatlan uralma, Kr.u. 1914-ben véget ért s Jehova, Jézus Krisztust trónra emelte, aki Sátánt kivetette a mennyből, s most előhalad Jehova nevének igazolására és az “Új Föld” megalapítására.

HOGY A NÉPEK MEGSZABADÍTÁSA ÉS MEGÁLDÁSA csak Jehova királysága útján jöhet, amely Krisztus uralkodása alatt áll, és megkezdődött. Hogy Isten következő nagy aktusa Sátán szervezetének a megsemmisítése és az igazságosságnak a földön való teljes felépítése lesz; s hogy az Armageddont túlélő jóakarátú emberek a királyság uralma alatt végrehajtják az isteni megbízást, amennyiben „a földet igazságos utódokkal töltik be”, s hogy a halottak, a sírban alvó emberek előhozatnak, hogy alkalmat nyerjenek a földi élet megszerzésére.

KÜLDETÉSE

Az „Őrtorony” kiadása azért történik, hogy az embereket képesítse Jehova Istennek és a Bibliában kifejezésre jutott elhatározásainak megismerésére. Ez a folyóirat olyan bibliai oktatásokat közöl, amelyek különösen Jehova tanúinak, és az összes jóakarátú embereknek nagy szolgálatot tesznek. Összes olvasóit rendszeres bibliatanulmányozáshoz segíti, a Társulat pedig az ilyen tanulmányozásokhoz még további iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel. Alkalmas anyagot szolgáltat rádióeladásokhoz és a Szentírásban való nyilvános oktatások más módszereihez.

Kinyilatkoztatásaiban ez a folyóirat szigorúan a Bibliához ragaszkodik, mint tekintélyhez. Teljesen mentes és elkülönül minden vallástól, minden párttól, szektától vagy más világi szervezettől, s teljesen és tartózkodás nélkül Jehova Isten és szeretett Királya, Krisztus Jézus alatt álló országa mellett száll síkra. Nem dogmatikus, hanem olvasóit tartalmának a Szentírás világánál való részletes és gondos megvizsgálására serkenti. Nem bocsátkozik vitatkozásokban és hasábjai nem nyitottak személyes dolgok megtárgyalására.

A Bibliának minden őszinte tanulmányozója, aki hiányossága, szegénysége vagy bizonyos nehézségek miatt, nem tudja az előfizetés árat kifizetni, a hírnökökhöz évente egyszer írott kérvény által, amelyben be kell mutatni a kérelem okát, ingyenesen megkaphatják *Az Őrtornyot*. Nekünk örömeinkre szolgál, hogy így segítsük a rászorulókat, de az évente egyszer megírt kérvényt a postai szabályok követelik meg.

AZ ÖR TORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

FOGLYOK

1. rész

„Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.” – Ésaías 42:7.

Jehova szerezte a Szentírás összes próféciáit és a próféciákat csak azután lehet megérteni, miután feltárásukat Ő jónak látja. Péter apostol szerint az isteni szabály a próféciákra nézve így szól: „Mindenekelőtt megértvén azt, hogy az Írásnak egy jövődölése sem származik tulajdon értelmezésből. Mert sohasem emberi akaratból származott a jövődölés, hanem a Szent-lélektől sugalmazva szóltak az Isten szent emberei.” (II. Péter 1:20, 21) Amidőn valaki ezzel a szabállyal ellentétben kezdi magyarázni az isteni próféciákat, biztosan oly „feneketlen vízbe” kerül, amelyből nem tud kilátni viszont, akik a próféciák privát magyarázatait követik, ugyancsak zavarba fognak kerülni. Ezt nem azoknak kritizálásaképpen mondjuk, akik a próféciák magyarázását megkísérelték, hanem csupán azért, hogy eszükbe jusson, hogy Isten szabályára kell figyelniük és hallgatniuk, ha szent Igéjének valódi jelentőségét felfogni akarjuk. Az Írásban sok feljegyzésben van szó „foglyokról”. Azok a privát magyarázatok, amelyeket az Úr Jézusnak dicsőségben és hatalomban ítéletre való jövelele előtt közöltek és terjesztettek, nagy részben nem bizonyultak valóknak. Az Írás privát magyarázása, amivel többen foglalkoztak, semmiképpen sem nyújtott világosságot, sőt a tudatlanságot csak fokozta. Ennek mintapéldája a „nagy sokasságról” szóló magyarázat, amely szerint azt szellemtől született osztálynak tekintették, jöllehet azt mondták, hogy szövetségsgő és

Istennel szemben is nagymértékben hűtlen. Azt mondták, hogy ez az osztály a „foglyokkal” azonos. Ámde most közelebről bebizonyítottuk az Írásból, hogy a nagy sokaság nem áll szellemtől születetkből és nem is lett nekik mennyei otthon vagy reménység ígérve. Azt bizonyítja-e a Szentírás, hogy a nagy sokaság és a foglyok osztálya egymással azonosak-e?

² Fogoly az, akit valaki elfogott vagy fogságban tart, teljes szabadságától megfosztott, vagy szabadságában akadályozza. Aki ily helyzetben van, szükségképpen életben van; az elhunytat nem lehet foglynak nevezni. A börtön nem jelentheti a halált, mivel a halottak nem tudnak semmit sem, a létből ki vannak törölve, tehát nincsen is szabadságuk, amelytől őket megfosztani lehetne. De amidőn valaki az igazsággal szemben vakságban van, amely vakságot más idéz elő nála, az olyan ember a tudatlanság láncában van. Amidőn valaki sötétségben van és nem tudja, mely úton kell járnia, cselekvő szabadságában akadályozva van, minélfogva fogoly. Sátán a sötétség fejedelme, aki több társával együtt tartja elvetemült hatalmában, tehát sötétségben az emberiséget. – II. Kor. 4:4-6; Eféz. 6:12; Kol. 1:13; I. Ján. 5:19.

³ Jehova prófétája útján mondja: „Íme az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek”. (Ésa. 42:1) Ez a prófécia elsősorban Jézus Krisztusra vonatkozik; s amidőn

¹ Mit mond az Írás a prófécia eredetéről és magyarázásáról? Helyes volt és segítséget nyújtott-e a jövődölések megmagyarázásának törekvése?

² Milyen helyzetben fogoly valaki? Nevezd meg, miért van az emberiség most megkötve?

³ Kicsoda a választott szolgá?

azok, akik szövetségüket híven teljesítik, a király templomába beillesztetnek, ugyancsak a „kiválasztott szolga” osztály részeit fogják alkotni. Ezek, akik a választott szolga tagjaivá lettek, azelőtt sötétségben voltak s őket a sötétségből Jézus Krisztus világosságába és szabadságába kellett kihozni. „Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából és általvitt az ő szerelmes fiának országába”. – Kol. 1:13.

⁴ Ésaiás ezen említett jövendölése úgy látszik, főképpen akkor teljesül, amidőn az Úr Jézus hatalommal és dicsőséggel templomához érkezik az ítélettelre. Azért van itt kijelentve (magát ezen kijelentést tekintve, dogmatikának lehetne tartani), hogy a próféciaikban említett foglyokat 3 osztályra lehetne felosztani, mégpedig: 1) Az eredeti hű maradékra, amely az Úr templomához jövetelekor hűséges és Márdokeusban, valamint Naomiban van példázva; 2) az Eszter és Ruth osztályra; 3) a földi juh vagy „nagy sokaság” osztályára. Ezzel nem akarunk dogmát csinálni, hanem csupán azért, hogy az Írás tanulmányozója emlékezetében tudja megtartani ezt a 3 osztályt, amidőn a foglyokról szóló különböző bibliai szövegeket meg fogja vizsgálni. A foglyokról szóló próféciaik tiszta megértése miatt jól tesszük, ha ezzel a tárgyal részletesen foglalkozunk. Azért is próbáljuk megvizsgálni az Úr kegyelméből a foglyokról szóló sok bibliai szöveget; azt hisszük, hogy ezek a szövegek nyilvánvalóan a fent említett 3 osztályra vonatkoznak.

⁵ Látni fogjuk, hogy azok is láncok között és szabadságuktól megfosztva lehettek, akiket Isten igazaknak tekint. „Imé az Isten hatalmas, mégsem vet meg senkit ... Nem veszi le az igazról szeméit ... És ha béklyóban veretnek és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein; tudtukra adja cselekedetüket és vétkeiket hogyha elhatalmaztak rajtuk. Megnyitja füleiket a feddőzésnek és megparancsolja, hogy a vétkekből megtérjenek: Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben. Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban múlnak ki. De az álnok szívüek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötözi őket. Azért ifjúságukban

hal meg az ő lelkük, és életük a paráznákéhoz hasonló. A nyomorultat megszabadítja az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülüket. – Jób 36:5-15.

⁶ A közismert események azt mutatják, hogy Isten szövetséges népe a múltban tudatlanságból bizonyos szokásokhoz és tanokhoz ragaszkodott, tehát erősen béklyóba volt verve és Isten szolgálatára vonatkozó törekvéseiben nem élvezhetett és nem gyakorolhatott teljes szabadságot. De amidőn övéit az Úr arra figyelmeztette, hogy tévelyegnek és törvényszegők s őket megfenyítették, szívükre vették és törvénytelenégeikből megtértek. Mire azután Jézus Krisztus valódi követőiképpen nagyobb világosságba és szabadságba jutottak. Elihu nyilvánvalóan a fenti idézetben Isten szövetséges népéről, tehát egy olyan osztályról beszél, amelyet Jób példáz.

⁷ Akik Istennel szövetséges viszonyban állnak, hozzá vannak láncolva; de amidőn az ellenség erősen fellépett ellenük, megijedvén az ellenségtől, elhanyagolták kötelességüket és Sátán kelepcéjébe estek. Jehova azért engedte, hogy fogságba kerüljenek. Aztán ráébredtek fogoly állapotukra és megértették azt is, miért kerültek börtönbe; eszükbe jutott, hogy Jehova meg fogja hallgatni azok kiáltását, akik ily helyzetben feltétlenül Tőle várják és kérik a szabadulást és meg is fogja őket szabadítani. Ezzel egyezően írta a próféta: „Engem pedig, aki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed! ... Látják ezt majd a szenvedők és örülnek; ti Istent keresők, elevenedjék a ti szívetek! Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg. (69. Zsolt. 30-34) Ezek a foglyok nyilván Isten szövetséges népe, főképp a maradék, amely fogságban volt, de Isten köré gyűjtetett, amidőn az Úr templomához eljött.

⁸ Ezek a lelki szegények, és törekednek őszintén Isten akaratának felismerésére és cselekvésére. A zsoltáros itt nyilván azok helyett beszél, akik magukat Istennek szentelték, de mindazáltal fogságban vannak, olvassuk: „Ments ki engem az iszapból, hogy el ne süllyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölöimtől és a feneketlen vizekből; hogy el ne borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem! Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te

⁴ Kik vannak foglyoknak nevezve Ésaiás 42:7-ben?

⁵⁻⁹ Magyarázd meg szövegek és bizonyító események alapján, láncokba verhető-e az igaz?

kegyelmességed! A te irgalmasságodnak sokasága szerint tekints én reám; és ne rejtse el orcádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadíts meg engem”. – 69. Zsolt. 15-19.

⁹ E zsoltár 10. versét János evangélium 2:17-ben és a római levél 15:3-ban idézi és Jézusra alkalmazza. Viszont a 22. verset a Máté 27:34 és János 19:29 idézi és azt mondja, hogy szószerint beteljesült Jézuson. Ebből következik, hogy Jehova híveit az ellenség néha fogságba ejtheti és tarthatja. Pál apostol Rómában volt fogságban és magát „Jézus Krisztus foglyának” nevezi. (Eféz. 3:1; 6:20) Prófétája útján Jehova ugyanerről a hű osztályról beszél és azt mondja, hogy fogságra vitettek, illetve fogságban tartatnak. – Ésa. 45:13.

¹⁰ Mikor és milyen körülmények között történik, hogy az Úr „nem veti meg az ő foglyait”? Nyilván ez akkor történik, ha az övéi szenvednek fogságban tartásuk miatt s amidőn meg vannak fosztva Jehova szolgálatának szabadságától. Jehova hű gyermekeit a világháború alatt akadályozták és szabadságuktól megfosztották, üldözték és közülük többet tényleg be is zártak. De mint Isten hívő gyermekei állandóan imádkoztak és segítségül hívták Őt. Jehova 1918-ban kezdett Sion felépítéséhez, amennyiben az elhunyt hűségeseket felkeltette, a templomba helyezte és a hű maradékot is templomi állapotba gyűjtötte. Ezek az események adnak választ a felvetett kérdésre, amelyek a próféciákat beteljesítik és ezt a feleletet a következő kijelentés tartalmazza: „Mivelhogy az Úr megépítette Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé és azoknak imádságát meg nem utálta.” – 102. Zsolt. 17, 18.

¹¹ A tények arra mutatnak, hogy az Úr a foglyokat 1918-ban vezette ki a börtönből vagy a megkötött helyzetükből, amidőn Siont megépítette. A következő szövegek mutatják, hogy Jézus Krisztus Sionba befogadott követői lettek Sion részeivé, akik azelőtt korlátozva vagy foglyok voltak. „Mert megszabadítja Isten a Siont és megépíti Júdának városait és ott lakoznak majd és bírni fogják azt.

Hogy szolgálainak maradékai öröklék azt és abban laknak majd akik szeretik az ő nevét.” – 69. Zsolt. 36, 37.

¹² A világháború alatt 1917-től 1919-ig nagy nyomorúság szakadt Jézus Krisztus hű követőire. Isten e híveit példázza Jákób s a következő zsoltárok is róluk írnak: „Megemésztették Jákóbot és hajlékát elpusztították.” (79. Zsolt. 7) Ezt az osztályt példázza Ésaiás is, amidőn a templomban levő királyról látomása volt és az Úrhoz kiáltott. (Ésa. 6:5, 6) Hasonlóan Jákób maradéka is megvallotta bűneit. Jehova neve ügyének érdekében részesült meghívásban és a fogságban vagy nyomorúságban így fohászzkodott: „Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkeiről; siess elénk irgalmassággoddal, mert megnyomorodunk nagyon. Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért”. (79. Zsolt. 8, 9) Nem kezelték-e gúnyosan és megvetően a világháború alatt Isten hűségesek népét? Emiatt fohászkoznak Isten hívei: „Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenük? Legyen nyilvánvaló a pogányok szemének láttára a te szolgálid kiontott véréért való bosszúállásod!” – 79. Zsolt. 10.

¹³ Azután a zsoltáros a foglyok következő szavaival mondja: „Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait!” (79. Zsolt. 11) Jézus Krisztus hű követői 1917-1919-ben látták, hogy Sátán, eszközeivel életükre tör. Az előbb említett szöveg nem azt jelenti, hogy Jehova szánta őket halálra, hanem az ellenség akarta őket elpusztítani. A világháború alatti korlátozott vagy fogoly helyzetük miatt fohászkoztak és imádkoztak úgy, ahogyan a zsoltáros mondja: „Jusson elődbe a foglyok könyörgése”, illetve Jehovától megszabadításukat kérték; azért vannak „halál fiainak” nevezve, mivel az ellenség halálra szánta őket. A megoltalmazásukért és megmaradásukért imádkoztak, hogy Istennek szolgálhassanak és Őt dicsőíthessék. A száraz földhöz voltak hasonlóak, amelyről Ezékiel 37:1, 2-ben beszél. Sátán és közegei oly hevesen üldözték Isten népét, hogy

¹⁰⁻¹² Mikor és milyen feltételek alapján nem veti meg az Úr a foglyokat amint a tények mutatják!

¹³⁻¹⁸ Kikre vonatkozik a 79. Zsolt. 11? Mit célzott fohászkozásuk? Mikor és hogyan kaptak választ erre az imára?

lelkében megtört és gyászolt, az Úrhoz fohászzkodott és kiáltozott. Az Ördög a világháborút az ő elpusztításukra indította meg, mivel ők meg akarták tartani Jehova parancsolatait. (Jel. 12:17) Ez a prófécia tehát nem a „nagy sokaságról” szól és nem is a nagy sokaság imádkozik így, mivel akkor még egyáltalán nem is létezett. Ez Jehova azon hűségeseinek imája volt, akik az Úr Jézus templomához jövetelekor híveknek bizonyulván az Ő hű és okos szolgálói lettek, akikre minden javait, illetve országának érdekeit ezen a földön rábízta. (Máté 26:46, 47) A hű maradék nem halálra szóló áldozati szövetségének elhalasztását, hanem az ellenség elpusztításukra vonatkozó törekvéseinek megakadályozását kérte, hogy tovább is Jehovának szolgálhasson. A hűségesek Jehova, vagy az élet és a világosság fiai is; viszont Sátán szervezete „halálra szánt fiaknak” tekintette őket, mivel elpusztításukat elhatározta. A hűségesek azt kérték Jehovától, őrizze meg őket szolgálatában és Ő valóban meg is őrizte őket a világháború alatt. Ezt a következtetést támogatják a következő szövegek is: „Oda dobtál minket vágó juhok gyanánt és szétszórtál minket a nemzetek között.” (44 Zsolt. 12) „Nyisd meg a te szádat amellest, aki néma és azoknak dolgában, akik veszedelemre adattak. Nyisd meg a te szádat, ítéld igazságot; forgasd ügyét a szegénynek és a szűkölködőnek.” – Péld. 31:8, 9.

¹⁴ A világháború alatt Isten hű felszenteltjei voltak halálveszélynek kitéve a földön az ellenség részéről, nem pedig a nagy sokaság; mert a nagy sokaság akkor még nem állott Jehova mellett, tehát még nem is volt ismeretes. A nyomorúság ideje „a választottakért” lett megrövidítve; ez a korszak 1914-ben kezdődött és 1918-ban a világháború megszűntével lett megrövidítve, hogy a választottak Jehovának szolgáljanak és Nevében bizonyosságot tudjanak tenni. (Máté 24:21, 22) Isten hű kegyesei a világháború alatt azért imádkoztak és fohászkodtak, hogy köteleiktől felszabaduljanak, tehát rájuk illik a következő feljegyzés: „Alá tekintett az ő szentségének magaslatáról: a mennyekből a földre nézett le az Úr, hogy meghallja a foglyoknak nyögését és hogy feloldozza a halálnak fiait.” – 102. Zsolt. 20.

¹⁵ Miért kérték köteleiknek feloldását és a börtönből való szabadulásukat? Jehova őket nevének

népéül választotta ki a világból és a tények, valamint a jövődőlés kijelentése is megegyezik arra nézve, hogy szabadulásukat azért kérték, hogy a prófécia szerint Jehovának szolgálhassanak: „Hogy hirdessék a Sionban az Úrnak nevét és dicséretét Jeruzsálemben.” – 102. Zsolt. 22.

¹⁶ Amidőn Jehova hű bizonyágtevői a világháború alatt fogságban voltak, nem hirdethették Sionban Jehova nevét és nem is mondhatták Sionnak: „A te Istened uralkodik!” És senkit sem vezethettek a Sionba vivő útra, mint 1919 után. Jehova kegyes volt hozzájuk, amennyiben imáikat meghallgatta és a Sátán korlátozó hatalmától vagy bilincseitől felszabadította és Sionba gyűjtötte. Isten tudta, hogy ez fog történni, azért íratta le előre prófétája útján a hűségesekről: „kelj fel könyörülj a Sionon, mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő.” – 102. Zsolt. 14.

¹⁷ A prófécia azután megállapítja az időt, amidőn az Úr az imát meg fogja hallgatni: „Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé és azoknak imádságát meg nem utálta.” (102. Zsolt. 17, 18) A hűségesek imáit nem hagyta figyelmen kívül, hanem imádkozás közben meghallgatta: „Mert meghallgatja az Úr a szegényeket és az ő foglyait nem veti meg.” (69. Zsolt. 34) Bizalomtellen fohászkodnak tovább ezek a foglyok: „Megszabadítja az Isten a Siont és megépíti Júdának városait és ott lakoznak majd és bírni fogják azt. És az ő szolgálóinak maradékai öröklük azt és abban lagnak majd, akik szeretik az ő nevét.” – 69. Zsolt. 36, 37.

¹⁸ Jézus Krisztus hű követői Sionban gyülekeznek és maradnak. Ezeket szabadította ki Jehova a fogdákból vagy korlátozásokból és építette bele Sionba. Sátán szervezete, főképpen a világháború alatt ezeket tartotta fogságban. Az idézett szövegek nem vonatkozhatnak a nagy sokaságra, mivel az nem lesz Sionba beépítve és Jehova királyi házának részese sem lesz.

¹⁹ A hű maradék tagjai 1919 után meglátták, hogy Jézus Krisztus templomához jött, akkor

¹⁹⁻²³ Kinek adatott a 102 Zsolt. 16, 17 prófétai kijelentése? Miért vannak „mezíteleneknek” nevezve? Mi bizonyítja, hogy a maradék egy ideig fogságban volt a Jonadáb osztály keletkezése előtt?

mondták a zsoltáros szavaival: „Az Úr megépíti Siont és megjelenik dicsőségében (Jézus Krisztus templomához küldése, a hűségeselek feltámasztása és az életben levő hívek templomba gyűjtése által); odafordul a gyámoltalanok imádsága felé és nem veti meg az imádságaikat.” – 102. Zsolt. 17, 18, angol fordítás szerint.

²⁰ Kik ezek a gyámoltalanok? Ezek azok, akik a világháború korlátozó idejében megőrizték hűségüket, ezek vannak a fenti idézetben „foglyoknak” nevezve. Jehova alátekintett szentélyéből, meghallgatta a foglyok imádságait és feloldozta őket. Az ellenség ezt az osztályt szemelte ki és akarta foglyul ejteni s korlátozni és próbálta a hűségeseleket a világháború alatt elpusztítani. Napjaik megrövidültek és erejük meggyengült. „Megsanyargatta az én erőmet az útbán, megrövidítette napjaimat. Ezt mondám (a hű szolgálóosztály) én Istenem (Jézus a templomban, akit a maradék megszólított, Zsidók 1:10-12) ne vígy el engem az én napjaimnak felén; (az illési munkának az elizeusi munkába forduló pontján) a te esztendeid nemzedékek nemzedékéig tartanak ... azok elvesznek, de te megmaradsz; a te szolgálóidnak fiai megmaradnak és az ő magvuk erősen megáll előtted.” – 102. Zsolt 24-29.

²¹ Jegyezzük meg a foglyosztály imádkozik így: „Hadd jusson elődbe a foglyok könyörgése!” Ez az ima oltalmat kér az ellenség gyilkos támadásával szemben. „A te hatalmas kezeddal tartsd meg (a szolgálatra) a halál fiait (akiket az ellenség halálra szánt).” Azután a hűségeselek a következőképp imádkoztak: „És fizess meg szomszédaink keblében (az ellenségnek) hétszeresen a gyalázatért, amellyel illettek téged ó Uram! Mi pedig a te néped és a te legelőd nyája hálát adunk neked mindörökké s nemzedékről nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!” – 79. Zsolt. 12, 13.

²² Az Úr Jézusnak templomához jövele óta az Isten híveivel közölt események bizonyítják végleg, hogy a zsoltárostól feljegyzett imát Jehova meghallgatta; mert akkor jött el „Sionból a szabadító és fordította el Jákób bűneit”. Akkor szabadult meg a lelki Izráel. (Róma 11:26, 27) A hű maradék most már tudja, hogy Jehova megszabadította az ellenségtől és Sionba gyűjtötte s ennek tudatában éneklük mostan: „Ha nem az Úr az, aki velünk volt,

mikor ránk támadtak az emberek; akkor elevenen nyeltek volna el minket, amint felgerjedt haragjuk ellenünk ... Lelkünk megszabadult mint a madár a madarásznak töréből és erejéből folytatja az ő országának hirdetését. Ami segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.” – 124. Zsolt. 2, 3, 7, 8.

²³ A maradék most nagyobb halálveszélyben van az ellenség részéről; de teljes hittel Jehovára és Jézus Krisztusra támaszkodik és az Úr kegyelméből és erejéből folytatja az Ő országának hirdetését. A fenti bizonyágtevés igazolja, hogy a maradék egy ideig fogságban volt, mégpedig a Jonadáb osztály, illetve a nagy sokaság feltűnése előtt egy bizonyos idővel.

TOVÁBBI BIZONYÍTÉK

²⁴ Más bizonyítékok is vannak, melyeket itt meg fogunk vizsgálni. A 107. Zsoltárban találunk bizonyítékot arra, hogy a hű szolgálóosztály fogságban levőnek volt tekintve. Egy korábbi alkalommal már említettük, hogy e zsoltár első 7 verse az Úrhoz gyűlt osztályra, „a hű szolgálóra” vonatkozik. Ez az osztály, miként Izráel a sivatagból vezéreltetett Sionba, állandó lakóhelyére és ez 1918-ban, az Úrnak templomához jövele után történt. A hű szolgálóosztály élményei a világháború alatt részben az Úr megváltottjainak sivatagi tapasztalatai voltak, kiket az elnyomó kezétől megszabadított. E földön levő maradék van „emberek fiainak” nevezve, akik Isten jóságát méltányolják és az Urat „csodatételeiért” dicsőítik. (8. vers) Azután a zsoltáros ezekről a hűségeselekről így szól: „Megelégíti a szomjúhozó lelket és az éhező lelket betölti jóval”. (9. vers) Isten dicsőségének látomásában részesítette a templomban. – 17. Zsolt 15.

²⁵ A 107. Zsoltár megvizsgálása nem csupán érdekes, de hasznos is lesz mindenki részére, aki a próféciaát megérteni akarja. A zsoltáros írja: „Akik

²⁴⁻³⁷ Mutasd ki szövegek és tények alapján: a) hogy a 107. Zsolt. 8, 9 verse a hű szolgálóosztályra vonatkozik; b) hogy a 10. vers világosan ecseteli Isten hű népének korábbi helyzetét; c) hogy a hű szolgálóosztály tagjai közzé tartozók is „megutálták Isten tanácsát és szavai ellen lázadtak”! Hogyan „alázta meg szívüket nyomorúsággal”? Ismertesd mily helyzetben voltak, amidőn „megtántorodtak és nem volt segítségük”!

sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek, megkötöttségben nyomorúsággal és vassal.” (107. Zsolt. 10) A próféta kijelentése feltárja, hogy ezek dőrék és nyakasak voltak, de nem voltak javíthatatlanok. A királyság örökösei közül egyesek nagyobb, mások kevesebb önzéssel bírtak és egymásnak társai voltak. Az önzőbbek magukra s a velük levő hűségesekre is bajt idéztek fel. A világháború alatt Istennek majdnem az egész népe „a felső hatalmak” (Róma 13:1) alatt e világ tényezőit értette. Ettől való félelmében majdnem Isten egész népe hanyagságot és a törvények elmulasztását követte el és nem szolgált Jehova Istennek; tehát nyakasan viselkedett. Ama körülmény, hogy Isten népe nem tanúsított bátorságot igazságának hirdetésében, azzal járt, hogy az ellenség annál erősebben üldözte és elnyomta. Ennek következtében Isten egész népe korlátozott helyzetbe került, a zúgolódók és a hűségesek is és egyetemben sötétségbe kerültek. (Ésa. 42:7) De akik a megpróbáltatás alatt hűségeseknek bizonyultak, az Úrtól kivezéreltettek a sötétségből. Ezekről van megírva: „Az igazakra világosság fénylik a sötétben.” – 112. Zsolt. 4.

²⁶ Amint később meg fogjuk jegyezni, a 107. Zsoltár kimutatja, hogy Isten a hűségeseket kivezeti a sötétségből, hogy talpra álljanak és előrehaladjanak s a világháború után éppen így is történt a hűségesek részéről. „Ama napon meghallják a süketek a könyv beszédét és a vakok szemei a sötétségből és a homályból látni fognak.” – Ésa. 29:18.

²⁷ Az ellenség nyilván nem gyűjt világosságot azoknak, akiket fogságban tart, sőt megakadályozni törekszik, hogy a foglyoknak világosságot gyűjtsanak. Jehova engedte, hogy hűségesei a dőrékkel vagy zúgolódókkal együtt sötétségbe kerüljenek. A világháború alatt ily helyzet állott elő és ezt példázza az, ami a testi zsidókra következett. Jeremiás, mint Jehova hű bizonyoságtévő osztályának jelképe mondotta: „Én vagyok az az ember, aki nyomorúságot látott az ő haragjának vesseje miatt. Engem vezérelt és járatott sötétségben és nem világosságban.” – Jer. Sir. 3:1, 2.

²⁸ Akik később a megpróbáltatásban híveknek bizonyultak és a világháború alatt sötétségben és fogságban voltak, a zsoltárok szerint „a halál

árnyékában” laktak. Szerették Istent, hívek voltak hozzá és a zsoltáros szavaival fohászokdtek: „Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről! Noha kiűztél minket a sakálok helyére és reánk borítottad a halál árnyékát. Bizony teéretted gyilkoltak minket minden napon; tekintettek bennünket mint vágó juhokat.” – 44. Zsolt. 19-23.

²⁹ Róma 8:36, 37-ben az apostol ezt a zoltárt Isten népének hűségeseire alkalmazza. A sötétség azon ideje alatt szóltak így: „Ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem fél szívem.” (23. Zsolt. 4) Tovább is hűségesen Jehovában bíztak. Ama helyzetben tényleg „nyomorúság és vasláncok közt” voltak. Isten népe azon nyomor miatt került fogságba, amit az ellenség idézett fel reá. (Jer. Sir. 1:3-5) Jegyezzük meg a következő szavakat, amelyek főképpen a hú lelki izráelitákra vonatkoznak: „Nem zár ki örökre az Úr, sőt ha megszorít, meg is vigasztal az ő kegyelmességének gazdagsága szerint, mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát. Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; hogy elnyomassék az ember az ő peres dolgában: ezt az Úr nem nézi el.” – Jer. Sir. 3:31-34, 36.

³⁰ Az Úr haragudott a szolgálóosztály hibája miatt és emiatt döntötte az ellenség nagyobb nyomorba. Isten haragudott kissé a szolgálóosztályra, de sokkal jobban haragudott az ellenségre: „Ezt mondja a Seregeknek Ura: Szeretem Jeruzsálemet és a Siont nagy szeretettel. De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, akikre kevésbé haragudtam ugyan, de ők gonoszra törtek.” – Zak. 1:14, 15.

³¹ Dániel próféta álló képében a „vas”, Sátán kegyetlen és elnyomó szervezetének látható elemeit példázza. (Dán. 42:39, 40) A sátáni szervezet e vas része tartotta Isten hű népét fogságban; mondja a zsoltáros (107:10), hogy „nyomorúságban és vasban” voltak megkötözve. Mózes is prófétailag szólott az ország hivatalosairól és mondotta: „Szolgálod majd a te ellenségedet (hűtlenséged esetén), akiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szükiben és vasigát vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged.” – V. Móz. 28:48.

³² Mózes teljesen bízott abban, hogy Isten a hűségeseket ki fogja vezetni nyomorúságukból s

ezért írta: „Titeket pedig kézen fogott az Úr és kihozott titeket a vaskemencéből, Egyiptomból, hogy legyetek néki örökös nép, miképpen a mai napon vagytok.” – V. Móz. 4:20

³³ Amidőn József Egyiptomban volt, lábainál fogva vasra verték. (105. Zsolt. 18) Látnivaló tehát, hogy a foglyokról a 107. Zsoltár 10 képletes kijelentése Isten azon lelki gyermekeire vonatkozik, akik bizonyágtevőiképpen szolgálnak Neki s hogy a zsoltár főképp Isten népére, a hű és bölcs szolgára vonatkozik.

³⁴ Jehova zárt testületnek tekinti felkentjeit s az Ő törvénye az egészre szól és nem vonatkozik eltérőleg ama csoport különböző tagjaira. Miért engedte meg Isten, hogy fiai korlátozott helyzetbe kerültek s a nyomorúság és vas bilincseibe? A zsoltáros ezt mondja: „Mert ellenszegültek az Isten beszédének és a Fenségesnek tanácsát megutálták.” – 107. Zsolt 11.

³⁵ A hű szolgálóosztály templomi állapotba gyűjtése előtt sok idővel és az egyház illési korszaka alatt a választott vének közül többen próbálták megmagyarázni ezt a jövendölést és a szóban forgó részét a nagy sokaságra alkalmazták; de mivel azok a magyarázatok magánjellegűek voltak, tévesek is voltak. Akik a saját magyarázatukhoz ragaszkodtak, sötétségben maradtak. Ezek a dőrék (17. vers) nyakasoknak bizonyultak és Isten beszédével ellenkezőleg cselekedtek; a többiek, akik híveknek bizonyultak, a dőrékkel együtt nyomorúságba kerültek. Ugyanez a szabály érvényesült a testi izráelitáknál is: „Áron az ő népéhez takarítottatik, (a halálba): Mert nem megy bé a földre, amelyet Izráel fiainak adtam, mivelhogy ellene szegültetek az én szómnak a versengés vizénél.” – IV. Móz. 20:24.

³⁶ Mózes és Áron azon bűn miatt szenvedtek, amelyet Izráel egész népe elkövetett. (IV. Móz. 27:14) Az idősebb generáció, illetve a „vének” az Úr ellen lázadtak, s a rájuk következő nyomorúságokba Mózes és Áron is beleszámítottak. Amidőn Dániel az izráelitákért imádkozott, magát is a zúgolódók közé számlálta: „Vétkeztünk és gonoszságot műveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről.” – Dán. 9:5-9.

³⁷ Hasonlóképpen imádkozott Jeremiás is: „Igaz ő, az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérék, mind ti népek és lássátok meg

az én bánatomat: Szüzeim és ifjaim fogságba menének.” (Jer. Sir. 1:18) Ugyanez a szabály vonatkozik a lelki Izráelre is. A világháború alatt egyeseket, mások, téves cselekedeteikkel befolyásoltak, s azok, mint Koréh föllázdak. A próféta szerint e bűntény miatt „Alázta meg Isten az ő szívüket nyomorúsággal, elestek és nem volt segítségük.” – 107. Zsolt. 12.

³⁸ A hűségesekkel együtt haladó „gonosz szolgáló” nem bánta meg bűneit; ez az osztály nem tartott bűnbánatot, minélfogva sötétségben maradt. (Zsid. 6:4-6) Az alázatosak, tanulékonyak és szelídek, akik szerették az Urat, meg is bánták bűneiket s mivel szívüket Isten előtt körülmetélték, a hűség szövetségében maradtak. (V. Móz. 10:16) Isten túrta, hadd támadja meg az ellenség az Ő népét s így alázta meg az ellenség, s az Úron kívül nem volt segítsége. Így szenvedtek elnyomást a hűségesek a zúgolódókkal együtt. Habár a hűségesek félelmük és értelem hiányuk miatt gyengék voltak, az Úrhoz fohászokdtek. „Okosoknak nevezett vezetőket” követtek, azért szorultak rá később az Úr segítségére, hogy remegő térdeiket megerősítse. – Ésa. 35:3.

³⁹ A testi Izráel hűségeseiről áll megírva, hogy az Úrhoz kiáltottak „és az Úr meghallgatta kiáltásukat, meglátta nyomorúságukat és terheiket és őket Egyiptomból kivezette.” (V. Móz. 26:7, 8) Ugyanez áll megírva a lelki Izráelről a nyomorúság idejére nézve: „De az Úrhoz kiáltának szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. Kihozá őket a sötétségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá.” – 107. Zsolt. 13, 14.

⁴⁰ A „gonosz szolgáló” osztály nem tartozott a bűnbánók és Jehovához fohászokdók közé, hanem csakis a hű szolgálóosztály. 1919-ben a hűségesek kiszabadultak a fogságból, újból erőhöz jutottak és hirdetni kezdték a királyság evangéliumát. Isten nem azáltal szabadította ki sanyarúságukból, hogy a mennybe vitte volna, hanem a világháborút megszüntette és a további szolgálát útját a hűségesek előtt megnyitotta és újabb szolgálati alkalmakat ajándékozott nekik; azonkívül Illés szellemének

³⁸⁻⁴² Nevezd meg, mily okból került két különböző osztály ki a fent ecsetelt helyzetből! Mikor és hogyan szaggatta le bilincseiket és hozta ki a sötétségből és szabadította meg nyomorúságaiktól őket az Úr?

kettős mértékével ajándékozta meg őket. (II. Kir. 2:9-15; Ján. 8:35-42) Azután mondták a hűségesek: „Szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engemet az Úr.” – 118. Zsolt. 5.

⁴¹ Mivel emberekben bíztak és emberektől féltek, még azok is, akikből később a hű szolgálóosztály alakult, a balgákkal, a gonosz szolgálóosztállyal együtt az ördög szervezetének hatalmába kerültek s így nagyon sötét és aggasztó helyzetben voltak, emiatt voltak „a halál árnyékában”. De Jehova meghallgatta fohászkozásukat és választott szolgálóját, Jézus Krisztus útján eltávolította a sötétséget és kivezette őket a világosságra, amidőn templomi állapotba gyűjtötte. „Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához.” – 118. Zsolt. 27, 28.

⁴² Amidőn a hűségesek oly sötétségben ültek, az ellenség őket halálra szánta s emiatt nevezetnek „a halál fiainak”. Sátán csatlósai elhatározták a világháború alatt és után is, amint egyes szövegek mutatják, Jehova hű népének elpusztítását. Amidőn a háború megszűnt, az Úr népét nem jószántukból bocsátották ki a fogságból, hanem az Úr volt az, aki „a köteleket” leszaggatta és a fogságban levő népét szabaddá tette. „Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágnak és elenyésznek ... Most már leveszem rólad az ő igáját és bilincseidet leszaggatom.” – Náh. 1:12, 13.

⁴³ A hűségesek boldogok voltak, hogy az Úr kivezette őket a sötétségből és így énekeltek: „Az Úrnak jobb keze hatalmasan cselekedett! Nem halok meg, hanem élek és hirdetem (Sionban) az Úrnak cselekedeteit. Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem, a halálnak. Nyissátok meg nekem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem az urat!” – 118. Zsolt. 16-19.

⁴⁴ Most az egykori fogoly, illetve a hűséges osztály Jehova dicsőségét hirdeti és mondja: „Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért és az ember fiai iránt való csodadolgiért!” (107. Zsolt. 15) A Márdokeus és Naomiban példázott hű szolgálóosztály ad hálát Istennek és hirdeti az Ő jóságát és csodatéteményeit az emberiségnek,

elsősorban azoknak, akiket Rúth és Eszter példáztak, akikből a maradék egy része kikerült és később a Jonadáb, illetve a nagy sokaság osztályának.

⁴⁵ Attól az időtől kezdve ad hálát a maradék Jehovának és mondja: „Összetörte az ércapukat és a vaszarakat letörte.” (107. Zsolt. 16) Sátán szervezete „Babilon”, ahol a hű szolgálóosztály fogságban és korlátok között volt. Isten 1919-ben kezdte ezeket a hűségeseket kiszabadítani és világosságban részesíteni és szolgálatra elküldeni, amire örömmel mentek. Jehova ezt Círus által példázott „választott szolgálója” útján cselekedte s erről áll megírva: „Így szól az Úr felkentjéhez, Círushoz, kinek jobb kezét megfogá, hogy meghódoltasson előtte népeket és a királyok derekának övét megoldja, hogy ő előtte megnyissa az ajtókat és a kapuk be ne zárassanak; én menédek előtted és az egyenetleneket megegyenesítem, az ércajtókat összetöröm és leütöm a vaszarakat. Neked adom a sötétségnek kulcsait és a rejtkehelyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki téged neveden hívlak, Izráel Istene. Az én szolgálómért, Jákóbert és elválasztott Izraelemért neveden hívlak el, szeretettel szólítalak, noha nem ismerél.” (Ésa. 45:1-4) Ez nem azt jelenti, hogy Isten valamely valóságos börtön vaskapuit és vaszaráit törte szét; hanem Babilon szervezete tartotta Isten választott népét fogságban és az együttes szolgálóosztály volt korlátozott helyzetben; ekkor lépett fel hatalmával Jehova, szabadította ki a fogolyosztályt és nyitotta meg előtte ismét a szolgálat útját.

⁴⁶ Most jusson eszünkbe az az égető helyzet, amelyben Isten népe 1917-ben került azon balgák viselkedése miatt, akik nem figyeltek Isten beszédére, hanem önző emberek tanácsára és utasítására hallgattak. Most pedig jegyezzük meg, mily találóan írja le útjukat a következő kijelentés: „A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért és az ő hamisságukért nyomorgattak.” (Péld. 10:8) A bölcsességet és a tanítást megutálták és a szerények tanácsára nem hallgattak. Azután figyelmeztetve lettek, hogy hagyjanak föl az önzéssel és

⁴³⁻⁴⁴ Hogyan énekeltek akkor a hűségesek? Kinek és miért adtak hálát és kihez imádkoztak?

⁴⁵⁻⁴⁸ Mikor, miért és hogyan törte össze Isten a vaskapukat és zárat? Alkalmazd a 17. verset! Határozatlan álláspont foglaltak el a hű szolgálóosztály tagjai Sátán szervezetével szemben? Magyarázd meg miért tisztított meg míg a többiek „a halál kapujába” kerültek!

szolgáljanak tovább Isten szervezetében, mivel úgy szól az Úr utasítása. De az Úr utasítását megvetették és a helyes út választása helyett, tovább is beleártották magukat és zavarták Isten szervezetének munkáját. Patvarkodók lettek és titokban Sátán szervezetének nyíltabb képviselőivel közös fellépésre szövetkeztek a hűségeseikkel szemben. (Péld. 1:7; 12:15; 20:3; 29:9) Az ily balgák sötétségben maradtak s amidőn 1919 után elmulasztották és nem tértek vissza Sionba, a szentség útjára sem léptek rá és nem haladtak többé Isten szervezetével. Tovább követték ellentétes és balgatag útjukat és a sötétségben maradtak. Az Írás szerint „dőrék”; mert szívükben azt mondják: „Nincs Isten!” Illetve cselekedeteikkel fejezték ki szívük indító okait és tovább dacolnak Isten Igéjével és követése helyett emberi bölcsességre figyeltek, ami által tulajdonképpen így szólnak: „Nincs Isten!” Nem ragaszkodnak a főhöz, Jézus Krisztushoz s nem őt tartják vezetőjüknek és tanítójuknak, hanem embereket tekintenek vezetőknak és tanítóknak, ami ellenkezik Isten beszédével. „Személyes szabadságukat” akarják megőrizni, szokták mondani, ami tulajdonképpen csupán azt jelenti, hogy saját akarataik szerint akarnak eljárni. Ahelyett, hogy Isten gyülekezetét egységben óhajtánák látni s azzal Krisztus szelleme szerint összetartanának, elszakadnak tőle és támadják azt. (Eféz. 4:3, 14-16) Kihágásuk lázadás. Kihágásuk által „Szamária bűnét” követik el, illetve látható vezetőket imádnak és azt állítják, hogy Isten Igéjének minden igazsága egy földi vezetőnek adatott át és „Béthelből” árad szét. Tovább tisztelik az „arany borjút”, amelyet Szamária királya Béthelben állított volt fel. (Ámós 4:4; 8:14; I. Kir. 12:32) Ezeket nem rosszakaratból mondjuk, hanem az Írás szerint mindenki köteles erre a kihágásra figyelmeztetni mindenkit, tehát a balgákat is, aki az Úr iránt való hűségét megőrizte. – Ésa. 58:1; Ezék. 18:21-23; 30:31.

⁴⁷ A világháború alatt még azok sem foglaltak el határozott álláspontot Sátán szervezetével szemben, akikből később a hű szolgálóosztály kialakult. Nem tudták bátran Isten büntetését Sátán szervezetével, hanem megalkudtak vele és e törvénytelenségük vagy kihágásuk miatt szenvedtek; később azonban az Úrhoz fohászoltak s mivel teljes szívből bűnbánatot tartottak, bocsánatot is nyertek Isten

kegy teljes kijelentése szerint. (Jer. 31:34; Ésa. 40:2; 103. Zsolt. 3; Ezék. 36:33; Zak. 3:9, 10) Ama sötét időszak alatt még azok is balgatag úton jártak oly tévtanokhoz ragaszkodtak mint például „a kúposzlop”, „politikai világhatalmak; bibliai felsőbb hatalmak”, „jellemfejlesztés”, stb. Mindazáltal Jehova irgalmas volt a bűnbánók iránt, akik az Ő útját felismerni és követni akarták. „Könyörületeséggel és igazsággal töröltetik el a bűn és az Úrnak félelme által távozzatok el a gonosztól.” – Péld. 16:6.

⁴⁸ Viszont azok, akik lázadó állapotban maradtak, a Sátán szervezetéhez csatlakoztak és el kell pusztulniuk. „Minden étet utál az ő lelkük és a halál kapujához közelgetének.” (107. Zsolt. 18) A zúgolódók nem akartak táplálkozni az Úr asztalára kerülő lelki eledelekből, mivel lelkileg betegek voltak s nem volt már étvágyuk. (Péld. 1:7) Sem akkor, sem azóta nem ismerték fel az igazi tanítókat, hanem emberektől várják a tanítást. (Ésa. 30:20) Többen azok közül, akik később megbánták bűneiket, nem élvezték az Úrtól az övéi részére rendelt eledelt s így „a halál (szellemi halál) kapujához” közelegettek azokkal együtt, akik nem tartottak bűnbánatot. (I. Ján. 5:16) Akik a lázadó állapotban maradtak, nem léptek rá a szentség igazi és töltött útjára. (Ésa. 35:8) Emiatt mondja az Írás: „A balgák tudomány hiányában pusztulnak el.” (Péld. 10:21) Ezek nem szolgálnak az Úrnak és nem dicsérik, hanem a halál kapujában járnak. Akik ily lázadó állapotban maradtak, el kellett pusztulniuk; viszont mások, akik velük együtt helytelen úton jártak, de aztán megbánták bűneiket, kegyelmet nyertek. „De az Úrhoz kiáltának szorultságukban; sanyarúságukból kiszabadítá őket.” (107. Zsolt. 19) „Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra.” (119. Zsolt. 67) Akik nyomorúságukban nyomorult helyzetük belátására ébrednek és az Úrhoz fohászolnak, irgalmat és segítséget nyernek Tőle. A 107. Zsoltár 19. a 6. és 13. vers ismétlése; a különbség az, hogy a 6. és 13. vers múlt eseményekről beszél, viszont a 19. a jelenre szól; így mutatkozik meg Isten irgalma és gondviselése azok számára, akik az Úr templomához jövedele óta kerültek bajba. Még ha egyesek a templomosztályból bajba is kerültek, de aztán helyzetük tudatára ébredtek, bűnbánatot tartanak és

gyorsan az Úrhoz fordulnak, az Úr kegyelmes lesz irántuk.

⁴⁹ Ha egyesek tévútra tévelyegtek, mivel dőre emberi vezetőkre tekintettek s azoktól várták a vezetést és a tanácsot, de azután tévedésüket belátták, megbánják és az Úrhoz fohászkodnak, Ő meghallgatja őket; ezt fejezik ki a következő szavak: „Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket és kimenté őket az ő vermeikből.” (107. Zsolt. 20) Sátán kelepccéket és csapdákat állított fel az úton és a dőrök bele estek és bennük is maradnak, ha nem tartanak bűnbánatot és nem kiáltanak az Úrhoz. Azok, akik őszintén keresik az Urat, irgalmasságban részesülnek. „A szeretet és a hűség kiengesztelést szerez és az Úr félelme által távozik el az ember a gonosztól.” (Péld. 16:6 angol fordítás szerint) „Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam; Gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim.” (6. Zsolt. 3) „Uram Istenem hozzád kiáltottam és te meggyógyítottál engem.” (30. Zsolt. 3) Akik nem imádják a teremtményeket, hanem teljesen az Úrhoz fordulnak és szorgalmasan teljesítik akarátát, áldásaiban részesülnek; akkor éneklük igazán, amint írva van: „Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél jótéteményéről. Aki megbocsájtja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.” – 103. Zsolt. 2, 3.

⁵⁰ A helyreállítottak kötelessége és kiváltsága, hogy tevékenykedjenek és Jehova üzenetét közölik. „Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért és az emberek iránt való csodadolgaiért. És áldozzanak hálaadásnak áldozataival és hirdessék az ő cselekedeteit örvendéssel.” – 107. Zsolt. 21, 22.

⁵¹ Ezek a helyreállítottak tevékenyen közre kell hogy működjenek Jehova és az Ő országa hirdetésében, mert ezen szolgálatukkal fejezik ki iránta való teljes ragaszkodásukat. (Zsid. 13:15; Ésa. 12:4) Csak úgy maradhatnak egészségesek szellemileg, ha tevékenyen közreműködnek Isten szolgálatában teljes bizalommal és örömmel, hogy más embertársaik is tudomást szerezhessenek Jehováról. Ezek a szövegek és a közismert események teljesen ráillenek az ország egykori örököseire; ebből látható, hogy a 107 Zsoltár foglyokról szóló szövege, az ország szellemtől szülőtteire és nem a nagy sokaságra vonatkozik. A 107

⁴⁹⁻⁵¹ Írd le, hogyan teljesült a 20. vers! Mi a kötelességük és a kiváltságuk azoknak, akik így helyre lettek állítva?

Zsoltár e helyén fordulat következik, amit a zsoltár további vizsgálata alkalmával észre is fogunk venni.

A VÁLASZTOTT SZOLGA

⁵² Habár Jézus Krisztus, Jehova választott szolgája „az örök üdv szerzője” (Zsid. 5:9), Ésaías 42:1 jövendölése mindazáltal azon időben látszik beteljesülni, amidőn az Úr Jézus a templomban ítélettételre megjelenik. Jehova választott szolgája akkor ruháztatott fel hatalommal és kezdődött az ítélet munkája. Ésaías jövendölésében mondja Isten: „lelkemet adta öbelé, ítéletet hirdet a népeknek”. Amidőn Jehova Isten 1914-ben Jézus Krisztust trónra emelte, arra utasította, hogy ellenségei között uralkodni kezdjen; Jézus 1918-ban megjelent az ítélettételre a templomban mire minden nemzeteket maga elé gyűjtött. (Máté 25:31) Amint a fent idézett szövegek mutatják, az Ő templomához jövelekor Isten felszenteltjei fogságban vagy Sátán szervezetének egyéb láncái között voltak, még azok is, akikből később „a gonosz szolga”, valamint „a hű szolga” osztály alakult. Abban az időben Sátán szervezete nagy sötétséget árasztott a földre és sűrű homályt a népekre. Sátán szervezete sok őszinte lelkűt tartott fogságában: Jézus Krisztus, Jehova választott szolgája nyitotta fel szemüket és vezette ki a világosságba. Jehova így szólt Jézus Krisztushoz: „Én az Úr hívtalak el igazságban és fogom kezedet és megőrizlek és népek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.” (Ésa. 42:6, 7) Csak úgy lehet a vak szemeket megnyitni, ha Sátán szervezetével harcba bocsátkoznak; mert a gonosz jószántából nem engedi meg az emberek szemeinek megnyitását az igazság előtt, hanem ellenkezőleg, hevesen szembe száll minden igazsággal és így is cselekedett mind e mai napig. Az Úr Jézusnak a templom megítélésére szóló eljövetele előtt, 1918-ig bizonyos tekintetben a hűségesek látása is el volt homályosítva; ez kiténik Mózes jövendöléséből. (V. Móz. 29:4) Ezt az

⁵²⁻⁵⁵ Mikor és kire vonatkozik Ésaías 42:1? Ki ad, és kit ad „a nemzeteknek világosságul” Ésaías 42:6, 7 szerint? Mikor és hogyan nyíltak meg a vak szemek és jöttek ki a börtönből és a sötétségből a foglyok? Magyarázd meg, hogyan lettek megfosztva, kerültek kelepccébe és fogságba? Miért szabadultak meg ezen helyzetből?

események is teljesen igazolják; mert most azt látjuk, hogy sokan vakok voltak a Biblia számos igazságával szemben. Csak az Úr Jézusnak templomához jövetele után értette meg a hű maradék Jehova nevét és szándékát. Isten Igéjének mélységei csak azután tárultak fel előttük, miután templomi állapotba gyűltek s azóta is csak a szófogadók szeme nyílt meg és részesültek Isten elismerésében és tanultak tőle.

⁵³ Amidőn ezek a hűségesek Sátán fogságából kikerültek és a templomba vonultak, lett belőlük „a hű és a bölcs szolgálóosztály” és lettek a választott szolgáló részvévé; erre az osztályra bízta az Úr bizonyágtevését és ezt kell Isten parancsa szerint hordozniuk. Jézus Krisztus először a maradék vak szemét nyitotta meg s azután használja a bizonyágtevésre, miáltal mások vak szemét is megnyitja.

⁵⁴ Isten hű népe a világháború alatt hálóba került és Sátán szervezete korlátok között tartotta és később, 1919-ben szabadult meg kötelékeiből. A következő szöveg tehát valószínűleg azon hűségesekre vonatkozik, akikkel szemben az Úr templomához jövelekor helyeslését kifejezte: „De e nép kirabolgatott és eltapostatott, bilincsbe verve tömlöcben mindnyájan és fogházban rejtetett el, prédává lettek és nincs szabadító; ragadományyá lettek és nincsen, aki mondaná: Add vissza! Ki veszi ezt közületek fülébe? Aki figyelne és hallgatna ezután! Ki adta ragadományul Jákóbot és Izráelt a prédálóknak? Avagy nem az Úr-é, aki ellen vétkezénk és nem akartak járni az ő útain és nem hallgattak az ő törvényére!” – Ésa. 42:22-24.

⁵⁵ Isten ezen gyermekei Sátán szervezetének láncában sötétségben ültek és Jehova választott szolgálóját, Jézus Krisztust használta fel, hogy őket a börtönből kivezesse. Miután őket korlátoltságukból Jehova kivezette, mondja a hűségesegeknek: „És most ó, Jákób, így szól az Úr, a Teremtőd és a te Alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívlak téged, enyém vagy ... Ne félj mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat és napnyugatról egybegyűjtelek. Mondom északnak (Babilon): Add meg; és délnek (Egyiptom): Ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünnen és leányaimat a földnek végiről, akit dicsőségemre teremtettem, akit alkottam és készítettem! ... Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgálóm, akit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nekem és megértsetek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott és utánam nem lesz.” (Ésa.

43:1; 5:7, 10) Az Úr ezáltal a foglyokat mint a bizonyágtevőket jellemzi.

⁵⁶ A kiszabadított foglyok első csoportját Márdokeus és Naomi példázzák. Ezekből lett „a hű és bölcs szolgáló”, akire az Úr országának érdekeit a földön rábízta és ezek lettek Jehova bizonyágtevői. 1919-ig foglyok voltak és a nagyobb Círus, Jehova választott szolgálója, Jézus Krisztus szabadította őket fel; azután lett ezekből a felszabadultakból a szolgáló. De nem egyedül csak a Márdokeus és a Naomi osztály volt fogságban, hanem mások is; mert meg van írva, hogy az egész világ a gonosz hatalmában sínylődik. Először a Rúth és Eszterben példázott osztálynak kellett kiszabadíttatnia; ezt is a nagyobb Círus szabadította ki, hogy Babilon fogságából még másokat is kivezessenek. Ennek a munkának Armageddon előtt kell megtörténnie és azok, akik Babilonból nem menekülnek ki és életüket nem mentik meg, Babilonnal együtt fognak elpusztulni. (Jer. 51:6) Amidőn Jehova választott szolgálója a nagyobb Círus, Jézus Krisztus, utasítást nyert uralkodására, először Sátán szervezetét, (Babilont) vetette ki a mennyből, azután szabadította ki a földön a fogságban levő osztályt. Erről áll megírva: „Így szól az Úr felkentjéhez, Círushoz, kinek jobb kezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat és a kapuk be ne zárassanak Én támasztottam őt fel igazságban és minden útait egyengetem, ő építi meg városomat és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szól a Seregek Ura.” – Ésa. 45:1, 13.

⁵⁷ Az érzékelhető tények kétségtelenül azt bizonyítják, hogy legelőször a hívek szabadultak meg és lett belőlük a szolgálóosztály; most pedig „a nagy sokaság” szemének felnyitása és börtönből való kiszabadítása folyik. Az Isten népe előtt feltáruló ezen igazságok azt jelentik, hogy Babilon teljes pusztulása küszöbön áll s most a foglyoknak életük megmentése érdekében menekülniük kell. Jehova bizonyágtevői kell, hogy az igazságot a foglyok tudomására hozzák s ezen kötelességük alól nem vonhatják ki magukat. Az Úr azt megparancsolta és nekik engedelmeskedniük kell.

W.T. 1935. Szeptember. 1.

⁵⁶⁻⁵⁷ Mutasd ki, hogy a foglyok felvilágosítása és megszabadítása folyamatos munka és Armageddon előtt be kell végződnie! Mily jelentőséggel tetözi ez a megszabadultak felelősségét?

FOGLYOK

2. rész

„Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.” – Ésaías 42:7.

Jehova világosan tudósította népét afelől, hogy a testi Izráellel történt dolgok sokkal nagyobb oly dolgokat példáznak, amelyek a lelki Izráellel főképpen a világ végén fognak történni. Sátán világa 1914-ig isteni közbelépés nélkül fennállott és akkor érkezett a végéhez; mert akkor megkezdődött „Jehova napja”. Azóta Jehova, régen följegyzett próféciáinak teljesítésekképpen bizonyos események bekövetkezését idézte elő. E próféciák közül egyesek kicsiny mértékben a testi Izráelen teljesültek, de most nagyobb vagy teljes mértékben a lelki Izráelen teljesülnek be. Jehova nem épít fogházakat, sem pedig nem intézkedett azok bebörtönzéséről, akik az Ő törvényét áthágták. Sátán ellenben börtönöket létesített szervezetében és Isten nem akadályozta meg Sátánt és szervezetét Isten híveinek időnként való fogságra verésében. Isten a választott népének, a testi Izráelnek Sátán szervezete által való foglyul ejtése olyasmiket példáz, ami később fog történni az Ő választott népével, a lelki Izráellel kapcsolatban. József, Isten embere volt és Isten megengedte, hogy börtönbe vessék. (I. Móz. 40:3, 11) József bezárásáról van megírva: „Elküldött előttünk egy férfiút, Józsefet, aki rabul adatott vala el; a lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala mindazideig, amíg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt.” – 105. Zsolt. 17-19.

² József, Jézus Krisztust példázta, s József lábainak megbilincselése valószínűleg arra mutat, hogy „Krisztus lábtagjait” korlátozni vagy fogságba vetni fogják. Az előző példányban azon szentirati bizonyítékot terjesztettük elő, hogy Jézus Krisztus hú követői 1918-ban Jézus Krisztus templomához jövelekor szabadságuktól megfosztva börtönben és korlátozott állapotban voltak.

¹⁻² Mit jegyez fel Jehova Igéje azon dolgokról, amelyek Izraelen jelképileg történnek és azoknak a feljegyzési céljairól? Mikor és hogyan teljeseedik ez a cél? Idézz példákat!

³ Most a 107. Zsoltárt fogjuk tovább tanulmányozni és látni fogjuk, hogy a 23. vers változást mutat azon osztályokat illetően, amelyekre az a jövendölés vonatkozik: „Akik hajókon tengerre szállnak és a nagy vizeken kalmárkodnak.” Az izráeliták nem voltak tengerész nép, hanem más nemzetiségű tengerészeket fogadtak hajóikra. Jehova a következő próféciát jegyeztette fel: „Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig és határának széle Cidonig ér.” (I. Móz. 49:13) „Gileád a Jordánon túl pihen, hát Dán miért időzik a hajóinál? Áser a tengerpartján ül és nyugszik öbleinél.” (Bírák 5:17) „És hajókat is csináltata Salamon király Esiongáberben, amely Elót mellett van a Veres-tenger partján, az Edom földén. És elküldé Hiram az ő szolgálait a hajókon, akik jó hajósok és a tengeren jártasak valának a Salamon szolgálival. És egészen Ofirig menének és hozának onnét 420 talantum aranyat és vivék azt Salamon királyhoz.” (I. Kir. 9:26-28) „És Josafát Társis-hajókat csináltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esiongáberben. Akkor monda Akházia fia Josafátnak: hadd menjenek el az én szolgálaim a te szolgáliddal e hajókon; de Josafát nem akará.” (I. Kir.22:49, 50) Nyilván ezzel végződött Izráel tengeri kereskedelme.

⁴ Amidőn Jónás Jáfóba hajózott, nemzsidók voltak a hajón, hanem mások, akik Jónás által értesültek Jehováról. (Jón. 1:5, 6) A 107. Zsoltár azon kijelentése: „Akik hajókon tengerre szállnak” nyilván nem a lelki izraelitákra vonatkozik, hanem másokra, akik a „hajózást” végzik. Nyilván a nagy sokaság vagy a jonadáb-osztály ez a hajós nép a mostani időben. Ezek nem Jehova fölkenntjei, kiket a világból az Ő neve érdekében kiválasztott, hanem inkább oly emberek, akik a tengeren kereskednek,

az Istentől idegen emberekkel kapcsolatot ápolnak és a sátáni szervezet más gazdasági elemeivel bonyolítják le a saját üzleti ügyeiket. (Ezé. 27:9, 25) A nagy sokaság vagy a jonadáb-osztály tagjai „kalmárkodnak a nagy vizeken”, illetve a világ embertömegeivel. A sátáni szervezet is ezen a vizeken tevékenykedik. Ezek „a sok vizek” (Jeremiás 51:13) az Istentől idegen embertömegek. – Jel. 17:15.

⁵ Eljön az idő, amidőn a jóindulatúak valamennyiben tudomást fognak szerezni Jehova akaratáról és nagy cselekedeteiről. Ebben a felvilágosulásban azon bizonyágtevők útján részesülnek, akiket Jehova küld országa üzenetének közzé tételére. „Azok látták az Úrnak dolgait és az Ő csodáit a mélységben.” (Zsolt. 107:24) Akik tanulni óhajtanak, meglátják Jehova munkáját az ország evangéliumának hirdetésében, amit az Ő hű bizonyágtevői végeznek és azt is látják, hogy ezt a munkát nehéz körülmények között teljesítik e hűségesek. Jehova bizonyágtevőivel, tehát Jehovával rokonszenveznek szívükben. Később Armageddon viadalában is látni fogják Isten nagy dolgait, amidőn nagy nyomorúság következik az egész „tengerre”, illetve az Istentől idegen tömegekre. „Az Ő csodadolgai a mélységben” a „Leviatán” felett, amely szörny az Istentől idegen tömegek között működik, elhangzott és Jézus Krisztus által végrehajtott ítélet. „Ama napon meglátogatja az Úr, kemény, nagy és erős karjával Leviatánt a futó kígyót, Leviatánt a keringő kígyót és megöli a sárkányt, mely a tengerben van.” – Ésa. 27:1.

⁶ Armageddonkor Isten a mélységbe fogja vetni az Ő nevéből híven bizonyágot tevő népének üldözőit; egyúttal pedig megoltalmazza híveit és azokat is, akik alázatosságra és igazságosságra törekszenek. Ez is az Ő „mélységben végzett csodadolga” közzé tartozik. – Neh. 9:11; 69. Zsolt. 15.

⁷ Az Istentől idegen emberek nagyon meg lesznek lepődve és zavarodva, amidőn Jehova parancsot ad a nagy csata megkezdésére: „Szóltott ugyanis és szélvész támaszta, amely felduzasztá a

habokat.” (107. Zsolt. 25) Jehova fogja kiadni a parancsot az ütközet megkezdésére, miképpen Ő támasztotta a vihart ama hajó ellen, amelyben Jónás utazott. „Az Úr pedig nagy szelet bocsáta a tengerre és nagy vihar lőn a tengeren és a hajó már-már töredezik vala.” (Jón. 1:4) Akkor Sátán egész szervezete fel fogja ismerni, hogy Jehova bocsátotta szabadon a nagy vihart. „Ezt mondja az Úr: ímé Én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, akik az Én ellenségem szívében lakoznak.” (Jer. 51:1) Sátán földi szervezete, amely most az emberek előtt, főképpen a világ-kereskedelem embereinek szemében oly hatalmasnak tűnik fel, tapasztalni fogja, hogy hajói veszélyes vizekre eveztek ki. „Mondjad Tirusnak: ki lakol a tenger rév helyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úristen: ó Tirus, te ezt mondtad: én tökéletes szépségben vagyok ... Nagy vizekre vivének a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szívében”. – Ezék. 27:3, 26.

⁸ A tenger hullámai azok a népek, amelyeket Sátán, Istentől elidegenített s ezek nagyon fognak nyugtalankodni, amidőn az Úr a nagy ütközetet megkezdi. Akkor oly izgalom fog uralkodni az emberek között, amelyhez hasonló még sohasem volt: „Az égig emelkedének, a fenéig süllyednek; lelkük elolvad az ínségben.” (107. Zsolt. 26) Armageddonhoz hasonlítva minden baj el fog törpülni, amelyet valaha az emberek vagy az ördög a földön előidéztek. Akkor az emberiség Jehova nagy viharának hatalmába fog kerülni. Jónás is ki volt szolgáltatva a vihar erejének. (Jón. 1:11) De mi lesz azokkal, akik „a tengerre szállanak hajóikban”, tudniillik a jonadábokkal? „Szédülének és tántorgának mint a részeg és minden bölcsességüknek esze vész vala.” (107. Zsolt. 27) Akkor a jonadábok megértik, mennyire semmi és értéktelen a világ minden okossága. A zürichi Bibliafordítás szerint, „minden bölcsességük elnyeletik.” Meg fogják tudni, hogy még csak hozzá sem kezdtek a bölcsesség gyűjtéséhez,

³⁻⁴ Magyarázd meg szövegek alapján, hogy izraeliták voltak azok, akik „a tengeren hajóztak”! Hogyan lehet az akkori és a mostani eseményekből megállapítani a leírt osztályt?

⁵⁻⁶ Alkalmazd a 107. Zsolt. 24-et!

⁷⁻¹¹ Kiről van szó a 25-27 versben, aki „beszél” és mily „szélvihart” támaszt? Mi háborítja fel a „hullámokat” és mit példáznak azok? Hogyan „támolyognak mint a részeg” és mi vet véget bölcsességüknek? Magyarázd meg, miért kiáltanak nyomorúságukban az Úrhoz! Hogyan és miért „vezeti ki őket nyomorúságaikból”? Mutasd ki, hogyan egyezik ez más rokon próféta szövegekkel!

mielőtt állást nem foglaltak Jehova mellett és hogy az a bölcsesség, amelyre akkor fognak szert tenni, felülről való. Teljesen föl fogják ismerni, hogy az ember teljesen tehetetlen és semmire sem képes az Úr nélkül. Ama borzasztó viharban, amely az egész világot paskolni fogja, látni fogják az emberi bölcsességnek és terveknek elmúlását és teljes elmerülését.

⁹ A nagy sokaság máris kezdi felismerni az igazságot, hogy csak Jehova egyedül az erőssége; ezt az igazságot Armageddonkor még világosabban fogja látni és felismerni. „De az Úrhoz kiáltanak az ő szorultságukban és sanyarúságukból kivezeti őket.” (107. Zsolt. 28) Most tehát Jehovához esedeznek és tovább is hozzá fognak könyörögni, amidőn a nagy vihar bekövetkezik és amidőn az dúlni fog. A felvilágosulásban Jehova bizonyágtevői útján részesülnek, ami azt jelenti, hogy ismerik Jehova felkent bizonyágtevőit.

¹⁰ Amidőn majd azt látják, hogy csakis Jehova hatalma és Jézus Krisztus útján menekülhetnek meg, magukban szállva fognak Jehovához könyörögni. Armageddonkor a nagy vihar közepében a nagy sziklához, Jehova Istenhez és az Ő erős sziklájához, a királyhoz, Jézus Krisztushoz fognak fohászolni és ragaszkodni megoltalmazásuk és megmentésük érdekében. Jónás nyilván Jehova bizonyágtevőit példázza, a hajó tengerész-népe pedig a nagy sokaságot vagy jonadábokat: „És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenük. Kiáltanak azért az Úrhoz és mondák: kérünk Uram, kérünk ne vesszünk el ez ember lelkéért és ne háríts ránk ártatlan vért mert te Uram úgy cselekedtél, amint akartad.” – Jón. 1:13, 14.

¹¹ Jehova megígérte, hogy az alázatosságra és igazságosságra törekvő Jonadábok a nagy vihar alatt védelmet és oltalmat találnak és életben tartatnak. A próféta mondja: „Az Úr kivezeti őket szorultságukból”. A jonadábok őszintén ragaszkodnak Jehovához, máskülönben nem részesülnének meghallgatásban és a nagy viharból sem szabadulnának meg. A látszatkereszténység tömegei is nagy sokaság, de Isten nem hallgatja meg a kiáltásukat. Ezek a látszat keresztények most nem akarják meghallgatni a bizonyágtevést, amelyben Jehova bizonyágtevői útján részesülnek és emiatt

Isten nem fogja meghallgatni kiáltásukat Armageddonkor sem. „Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg; keresnek engem, de meg nem találnak. Azért, hogy gyűlölték a bölcsességet és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek az Én tanácsomnak; megvetették minden Én feddésemet.” – Péld. 1:28-30.

¹² Amidőn a vihar teljesen elsöpri Sátán szervezetét, a vihar lecsendesül: „megállítja a szélvész, hogy csillapodjék és megcsendesedtek a habok.” (107. Zsolt. 29) Jehova a harc megszüntetésére fogja utasítani hadvezérét és akkor a vihar megszűnik: „Elcsendesítette a vihart lágy szellővé és a hullámok dühöngése megszűnt.” (Menge) Ezzel végződik Jehova haragja és Sátán látható szervezete. A kegyetlen kereskedelmi elemek és hasonló önző érdekek szolgálatában álló „társis hajók” akkor teljesen elpusztulnak. „Jajgassatok Társis hajói mert elpusztított a ti erősségetek.” – Ésa. 23:1, 14.

¹³ Armageddon oly rettenetes lesz, hogy szavakkal nem vázolható s azután Isten kimutatja, mily boldogok lesznek, akik életben maradtak: „És örülnének, hogy lecsillapodtak vala és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.” (107. Zsolt. 30) Az egykor Sátán szervezetének fogságában levők, de azután megmenekült jonadábok szemtanúi lesznek az elvetemült szervezet pusztulásának és Jehova neve igazolásának és örömmel s boldogan fogják énekelni: „Dicsősség a magasságban Istennek és a földön békesség az előtte kedves emberek között.” – Luk. 2:14, amerikai fordítás szerint.

¹⁴ Ezek békés kikötőbe vágyakoztak és Jehova oda vezeti őket. Armageddon viharának teljes erővel való kitörése előtt a jonadabosztály máris az isteni kikötő felé vezető úton kell, hogy tartózkodjon; ezt azáltal kell tennie, hogy határozottan Jehova mellé áll. Utazását istentelen emberek háborgó tengerében kezdi meg; de az ellenállásra való tekintet nélkül előre halad, hogy a biztonság helyére tudjon eljutni. Csak Jehova vezetheti és segítheti át a viharon életben az óhajtott kikötőbe Jézus Krisztus keze útján. „És a választottakért” rövidítette meg Jehova a nyomorúságot, amely 1914-ben kezdődött és így tette lehetővé a bizonyágtevést a nemzetek között, hogy a jóakarató emberek, akikből a nagy sokaság kialakult, összegyülekezzenek és a „révbe” eljussanak. Miután

a jonadábok a sóvárgott kikötőbe érkeznek, Isten egész szervezetével együtt fogják énekelni; „Adjatok hálát az Úrnak az ő egész kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért”. (107. Zsolt. 31) A tengerészek a hajóban a vihar alatt Jónással hálaáldozatot mutattak be Jehovának. Ez nyilván arra mutat, hogy Armageddon után a nyomorúságból elevenen kikerülők el fogják beszélni Jehova nagy és csodálatos cselekedeteit a feltámadó emberek előtt.

¹⁵ A nagy sokaság, a jonadábok, máris kell hogy dicsőítsék Jehovát és szolgáljanak neki és e munkájukat Armageddon alatt és után is folytatniuk kell: „dicsőíteni fogják őt a népek és vének gyülekezetében.”

¹⁶ Máris dicsőítik Őt, mivel hitükben látják Jehova rendkívüli és csodálatos munkájának jövetelét és tudják, hogy az igazolni fogja az Ő szent nevét. Armageddon után a Sionba vezető töltött útra kell lépniök és dicsőíteniök kell Jehova felségét az úton a halálból feltámadók előtt. Ezt a szöveget az angol Rotherham-féle fordítás így fordítja: „A vének ülésező seregében fogják őt dicsérni”; illetve Jehova bizonyágtevői között. Más szövegek megmutatják, hogy Jehova egyes bizonyágtevői még Armageddon után is a földön maradnak és ezek azok a vének, akikről a Jelenések 4:4 ír. A nagy sokaság vagy a jonadábok Armageddon után is Jehova bizonyágtevőivel együtt fogja tovább dicsőíteni Jehovát a földön; s Jehova bizonyágtevőinek a földről való távozása után a nagy sokaság fogja dicsőíteni Jehovát a szabadulás énekeivel és az ő fölségét az egész örökkévalóságon át hallani fogják a földön.

EGY MÁSIK PRÓFÉTAI KÉP

¹⁷ A 107. Zsoltár azután az Úr Jézusnak a templom megítélésére vonatkozó eljövételével foglalkozik: „Folyóvizeket tett vala pusztává és vízforrásokat szárazzá.” (107. Zsolt. 33) Isten házának megítélése akkor kezdődött, amidőn Jézus Krisztus dicsőségben és hatalomban jelent meg a

templomban (Isten házában, I. Péter 4:17). A kereszténység sok időn keresztül Isten házának vallotta magát és az igazság kútfejének nevezte magát az ember jólétére vonatkozólag. De az ítélet kezdetekor ez a kereszténység száraz és elszáradt hely lesz. A „kereszténység” kezdetben termékeny volt, de később elszakadt Istentől, az ördöghöz pártolt és teljesen terméketlen lett: „Gyümölcsstermő földet meddő földé, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt.” – 107. Zsolt. 34.

¹⁸ Ez a beszéd erős és leírja, hogyan lehet gyümölcsstelen a kereszténység, hogy semmit sem termet az Úr dicsőségére. Az Úr ítélete elhangzott a terméketlenné lett „kereszténység” felett, valamint „a gonosz szolga vagy a bűn embere” felett is és ezek a sós, illetve terméketlen talajhoz hasonlítanak. Jehova éhséget bocsát a földre Isten Igéjének hallgatására vonatkozólag. Isten ilyenek előtt nem tárja föl szándékát és ezek nem értik meg az Ő prófeciáit. A mai események teljesen bizonyítják ezt a következtetést. A prófeciát sem a látszatkereszténység, sem „a gonosz szolga” osztály nem érti és nem is fáradozik őszintén arra, hogy tanuljon. A gonosz szolga osztály tagadja az Úr Jézusnak templomához (egyházához) érkezését, becsmérőleg beszél arról és a többi prófeciákat sem érti, amelyeket az Úr feltár. Így van ez a látszatkereszténység szolgáljaival is.

¹⁹ De most a maradéknak szabad látnia és megértenie Jehova akaratát. A maradék helyzete a világháború alatt sivataghoz hasonlított azon sok üldözésre való tekintettel, amelyeket Sátán szervezete zúdított reá. De Isten kivezélte a pusztai állapotból s boldog és termékeny állapotba változtatta át. „Pusztaságokat tett vala álló tavakká és kiaszott földet vízforrásokká.” – 107. Zsolt. 35.

²⁰ Jehova igazi és hű bizonyágtevői a földön az Úr vízforrásaivá lettek, hogy az éltető vizet a szomjazó emberekhez elvigyék. Ma már a hű maradék földi helyzete „víztóhoz” vagy üdítő „vízforráshoz” hasonlít. Ily üdítő állapotban van most a maradék. „És telepített oda éhezőket, hogy lakó városokat építsenek.” – 107. Zsolt. 36.

¹⁵⁻¹⁶ Miért van parancsoló mondatban a 32. vers? Hogyan alkalmazható?

¹⁷⁻¹⁸ Hogyan és mikor lesznek a „folyamok sivataggá”? És a „vízfolyások pusztasággá”? Hogyan és mily „gonoszságért” teszi a „termőföldet” meddővé?

¹⁹⁻²³ Hogyan és mikor változtatja „tővé a pusztaságot és vízforrásaivá a terméketlen földet”? Kik azok az éhezők, akik ott lagnak majd? Mit jelent: „Várost építenek”? Hogyan teljesült a 37. vers, hogyan a 38.?

²¹ Amennyiben a maradék e hívei ott laknak, mint Isten eszközei a föld fundamentumának elhelyezésében részt vehetnek. (Ésa. 51:16) Jehova e hű bizonyágtevői a királyság evangéliumának szolgálatában Sionban laknak; onnan őket sem Sátán, sem valamely gonosz szolgálja el nem zavarhatja sohasem. Isten kiterjesztette fölöttük kezét és ők Jehovát választották félelmük és szentségük tárgyául.

²² A hű maradék nem lusta, hanem szorgalmasan végzi tovább munkáját. „És mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek.” (107. Zsolt. 37) A hű maradék az ország gyümölcsseit, amivel őket Isten kegyelméből Jézus Krisztus útján gazdagon megáldotta, másokhoz viszik, hogy az emberek Jehovának nevét megismerjék. (Máté 21:43) Akik az Úr Jézus templomához érkezésekor híveknek bizonyultak, s ennél fogva eredetileg a „hű és bölcs szolga” osztályt alkották és az Úr parancsai iránt engedelmesek, részesülnek ama kiváltságba, hogy az ország gyümölcsseit másokhoz is elvigyék, akik a nyáj közzé kerülnek; így szaporodik a hű szolgáló osztály létszáma: „És megáldá őket és igen megsaporodának és barmaikat sem kevesebbítette meg.” – 107. Zsolt. 38.

²³ Ez azt jelenti, hogy akik állandóan teremték az ország gyümölcsseit és azt a Rúth és Eszter által példázottakhoz elvitték, az igazság üzenetét meghallgatták és Isten kegyelméből Sion részeivé lettek. Egykor a Rúth és Eszter-oszcsály is fogságban volt Sátán szervezetének valamely ágában, valamely szervezeten belül vagy kívül, mivel Sátán tartotta fogságban és hatalma alatt. De amidőn az igazságról tudomást szereztek, követni kezdték és Sionba, Isten szervezetébe vitettek át. A hű maradék nem szűnik meg az ország gyümölcsseinek hordozásával és Isten ebben a munkában nem engedi „megcsökkenni barmaikat”, illetve az angol zürichi fordítás szerint, „nem engedte megfogyatkozni barmaikat”. „A barom” az Úr munkájának terjesztésére szolgáló eszközt, egyszóval élő és élettelen dolgokat példáz. Az élettelen eszközök például a szállító eszközök,

hanglemezek, hangszórós kocsik, beszélőgépek és egyéb oly eszközök, amelyek által az igazságot az emberekhez lehet juttatni; az élő eszközök pedig a jonadáb-osztály az igazság terjesztésében. Ezek először tudomást szereznek az üzenetről, s aztán hozzácsatlakoznak a bizonyágtevésben. (Jel. 22:17) Nem mutatkozik csökkenés, sőt ellenkezőleg gyarapodás mutatkozik azok létszámában, akik Jehova dicsőítésében közreműködnek.

²⁴ Isten népének nagy nyomorúsága a világháború ideje volt és a prófétai zsoltár arról az időről mondja: „Megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt.” (107. Zsolt. 39) Az angol Biblia szerint arra lehet következtetni, hogy a maradékra újabb nyomoridő következik. De más szövegekből ez nem nyer támogatást, mert írva van: „Nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak.” (125. Zsolt. 3) Ellenkezőleg, Isten ígérete szerint a maradék Jehova és Jézus Krisztus tanításága alatt nagyobb békét és állandó szívbeli örömet fog élvezni. A magyar Biblia fordításokban ezen versben (107. Zsolt. 39) az „ismét” szó nem fordul elő. „Megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt.” „előzőleg megfogyatkoztak és a nyomor és a szomorúság hatalma alatt lerogyódtak.” (Bernfeld fordítás) A világháború alatt előfordult események teljesen fedik e prófétai ecsetelést, emiatt kell ennek a szövegnek arra az időre vonatkoznia. Amidőn Isten népe nyomás alatt volt, sokan elhullottak és így a létszám megfogyatkozott. Ugyanakkor a királyság örökösei közül sokan a „választott vénekkel” együtt törvényszegőkké lettek és ezekből alakult a „gonosz szolga” osztály és ezek a fennhéjázó és kegyetlen látszatkereszténység állvezetőivel együtt ítélet alá kerültek. Az Írás ezeket a nagyzókat nevezi ironikusan „fejedelmeknek”, (főembereknek) erről mondja a prófécia: „gyalázatot zúdított a fejedelmekre és bujdosatta őket út nélkül való kietlenben.” – 107. Zsolt. 40.

²⁵ Ezek hasonlók lettek a vadonba kivezetett bűnbakhoz. (III. Móz. 16:8, 20-22) Ezek a hű maradékkal ellentétben vannak említve: „Azért így

²⁴⁻²⁶ Ki fogyatkozott meg, aláztatott meg, és magyarázd meg azon bajt, elnyomást és panaszt, ami ezt előidézte! Bizonyítsd

szövegekkel, hogy ez nem vonatkozik a maradékra!

szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te házad és Atyádnak háza mindörökké énelőttem jár; de most azt mondja az Úr, távol legyen tőlem; mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, akik azonban engem megutálnak, megutáltatnak. Imé napok jönnek és levágom a te karodat és atyád házának karját, hogy ne legyen vén ember az én házamban.” (I. Sám. 2:30, 31) A záró nyomorúságban ezek nem találnak utat a menekülésre. – Jer. 25:33-36.

²⁶ Jézus következő szavai a maradékra vonatkoznak: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.” (Máté 5:3) Ezek a lelki szegények és a maguk értékelésében szegények, s teljesen az Úrban bíznak. Ezek megalázzák magukat Isten hatalmas keze alatt s róluk áll megírva: „Felemeli a nyomorultat az ínségből és hasonlónak tette a nemzetségeket a juh nyájhoz.” (107. Zsolt. 41) Ezen szöveg azon időre szól, miután a hűségesek a világháború idejéből, ínségből és korlátozottságból kikerültek. Isten azután megszaportotta a hű maradékot, a „hű szolga” tagjainak meggyarapítása által. Amidőn Krisztus a templomba érkezett az ítélettelre akkor „a hű és bölcs szolgálóosztály” csak a Márdokeus és a Naomiban példázottakból állott, s ezen hűségesek kiváltságát képezte, hogy az ország üzenetét a Ruth és Eszter osztályhoz elvigyék, amely osztály ugyancsak felvételre Isten családjába a földön és Isten nyájának Jézus Krisztus pásztorsága alatt részévé lett. A későbbi napokban illetve a jelenben a nagy sokaság osztály tagjai, akiket Jézus mint „más juhokat” említ, illetve a jonadáb osztály is meghívást nyert a „szekérbe”, azaz az Úr nyája közzé vagy szervezetébe.

²⁷ Viszonylag csak nagyon kevesen látják és értik meg Istennek a jelenben népével való elbánását, s ezt csak azok látják, akik az igazságot szeretik és a hamisságot gyűlölik. „Látják az igazak és örvendeznek és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját.” (107. Zsolt. 42) Elsősorban azok vannak belefoglalva ebbe, akik „az igazság palástja alatt” vannak, illetve a hű maradék és azután azok, akik az Úr Jézus Krisztusban hisznek, magukat

Istennek és az Ő szolgálatának szentelik, még pedig örömmel és hálaadással. Bölcs ember, aki alázatosan törekszik Jehova megismerésére és az Ő parancsait feltétlenül és gyorsan követi. „Aki bölcs, az eszébe veszi azokat és meggondolja az Úrnak kegyelmességét.” – 107. Zsolt. 43.

²⁸ Az ily bölcs vigyázva keresi az Úr vezetését és örömmel teljesíti az Ő parancsait, mihelyt azokat megismeri és megérti. Jehova bizonyágtevői így cselekszenek; és a nagy sokaság vagy a jonadábok is fel kell ismerjék és becsülniük kell az Úrnak velük való cselekedeteit; örvendenek is és „nappal-éjjel”, illetve minden időben szolgálnak Jehovának. A 107. Zsoltár feltárja tehát, hogy az abban említett foglyok elsősorban a hű maradék azután az Eszter és a Rúth osztály, végül pedig a nagy sokaság. Miután ezek Isten szervezetébe kerülnek, mindnyájan egyesülnek Jehova szolgálatában és dicsőítésében, mert megértik és méltányolják a Felséges szerető jóságát.

TOVÁBBI BIZONYÍTÉK

²⁹ Jehova a Bibliában különböző helyeken jegyeztette föl próféciáit, amelyeket, ha együttesen vizsgáljuk meg, láthatjuk meg világosan hogyan bizonyítják egymást. A 142. Zsoltárban írva van, hogy Dávid Jehovához könyörögvén így szólt: „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jólteszel majd velem.” – 142. Zsolt. 8.

³⁰ A zsoltár rendezője erre a versre megjegyzi: „Dávid tanítása: imádság a barlangban létekor.” Ez a zsoltár tehát nyilván azon időre vonatkozik, amidőn Saul el akarta pusztítani Dávidot és Dávid elrejtőzött a barlangban. (I. Sám. 23:24-29; 24:1-3) Isten kiségtette Dávidot a barlangból, illetve a fogságból. Dávid Jézus Krisztust példázza testének tagjaival együtt és főképpen a „lábainak” nevezett tagokat, Isten népének földön levő maradékát. Jézus testének tagjait mint testének részeit említi. Saul a

²⁷⁻²⁸ Kik a 42. versben említett „őszinték”? Mít tekintsenek örömük indokának? Hogyan mozdítja elő a 43. vers a 107. Zsoltár által rajzolt foglyok azonosságának megállapítását?

²⁹⁻³⁰ Ismertesd azon helyzetet, amelyet a 142. Zsoltár 1-7 ecsetel! S amit Jeremiás is előre példáz a fogságban!

látszatkereszténység hűtlen tömegeit, „a bűn emberét, a pusztulás fiát” példázza, az összest együtt és ezek mindnyájan hűtlenek Jehovának és az Ő országának való szolgálat alkalmi tekintetében. Az Úr előre közölte, hogy a látszatkereszténység mint Sátán eszköze a hű maradékot börtönbe fogja vetni. (Jel. 2:10) Ezek a szövegek bizonyítják kétségtelenül, hogy Isten hű népe a börtönben az Úrhoz esedezik a szabadításért. A hűségesek a világháború alatt ebben a börtöni állapotban voltak és abban az időben teljesült a 142. Zsoltár kijelentése a hű maradékon: „Fennszóval hívom az Urat, fennszóval könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat, mikor elcsügged bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, amelyen járok, tört hánytak elém. Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, aki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. Hívlak téged, ó Uram, s ezt mondom: te vagy oltalmam és örökségem az élőknek földjén. Figyelmezz esedezéseimre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál.” (142. Zsolt. 1-7) Jeremiás próféta Isten hű szolgája volt és őt is bebörtönözték; e tekintetben Isten hű népét példázza a világháború sötét idejét illetőleg. – Jer. 32:2, 8, 12; 33:1; 37:4, 21.

³¹ E Zsoltár Istenhez intézett imaszövege így szól: „Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet!” Isten meghallgatta Dávid könyörgését és börtönéből vagy korlátozott állapotából kivezette és ő lett Izráel felkent királya. A nagy hasonmási Dávid, Jézus Krisztus királlyá kenetett és csak később helyeztetett trónra, és jelent meg ítékezni a templomban 1918-ban. Mire Isten népe a templomba gyűjtetett, ahol Jehovának és az Ő Királyának nevét dicsőíti s tevékenysége és dicsőítése főképpen 1919-ben kezdődött rendkívüli módon. Azok az emberek akik Dávidnak meghódoltak és királlyá emelték, ezzel Isten Izráelnek tett ígéretében való hitüket mutatták ki. (I. Móz. 49:10) Hitükért igazaknak számítottak. A hű és bölcs szolga osztály esetében ezek a döntő vizsgálatot a templomban átélték, Isten szervezetében

beosztást nyertek és az Úr őket Jehova dicsőítésére küldötte el; akkor teljesült be rajtuk a 142. Zsoltár prófétai kijelentése: „Az igazak vegyenek engem körül.” (8. vers) Amidőn a szolgálóosztály ezen hű tagjai attól kezdve szorgalmasan engedelmessékedtek az Úrnak és az ország evangéliumát másokhoz is elvitték, a Rúthban és Eszterben példázottak vették őket körül. Ezek hallgattak az üzenetre, kerültek az „igazság palástja” alá a nagyobb Dávid körül; üdvözölték a nagy királyt és ezt énekelték: „És a messze lakók eljönnek és építenek az Úr templomában és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!” (Zak. 6:15) A jonadábok, akik a „nagy sokaságot” alkotják meg ragadják majd a zsidónak, azaz Jézus Krisztusnak köntöse szegélyét és csatlakoznak az igazi judabeliekhez. (Zak. 8:20-23) Így veszik körül az igazak az eredeti hű maradékot, amelyből a „hű és bölcs szolga” osztály alakult.

³² Isten népe a sötét világháború ideje után Isten kegyelméből nagy jólétet élvezett. „Mivel jólteszel velem” mondotta Dávid. Ez nyilván a hűségeseknek a fogságból való szabadulásukat, megoltalmazásukat és a Jehova szolgálatában meggyarapodott alkalmiukat jelenti. Ezek a tények mutatják, hogy Isten 1919-óta a prófécia e részét beteljesítette a földön levő hű bizonyosságtevői útján. „Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jót tett teveled. Mint hogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könnyhullatástól és lábamat az eséstől; az Úr orcája előtt fogok járni az élőknek földjén.” (116. Zsolt. 7-9) „Nézz ide, felelj nekem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjon a halálra; hogy ne mondja ellensége; meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. Mert én a te kegyelmedben bízom, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jöttél velem.” (13. Zsolt. 4-6) „Tégy jól a te szolgálóddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát. Jövevény vagyok e földön, ne rejtssd el előlem a te parancsaidat.” (119. Zsolt. 17-19) „És kivitt engem tágas helyre; kiragadott engem, mert kedvét leli bennem. Az Úr megfizetett nekem

³¹⁻³² Mutasd ki, mily fontos az Írás szerint helyes indítóoktól vezéreltetve lenni, amidőn Istentől szabadítást vagy más kegyet

kérünk! Mutass rá a tényekre a Zsoltár 142:7-tel kapcsolatban!

igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nekem,” – 18. Zsolt. 20, 21.

³³ Mivel a 146. Zsoltár foglyokról szól, meg kell vizsgálnunk. Ez a Zsoltár halleluja-ének és Jehova maradéka jogosan éneklí. „Boldogok, akiknek segítsége a Jákób Istene és reménysége van az Úrban, az ő Istenében.” (146. Zsolt. 5) Akik így énekelnek, bizalmukat nem helyezték e világ politikai tényezőibe, sem pedig oly világi szervezetbe, amit tévesen „a felsőbb hatalmaknak” neveznek, sem pedig emberekbe. (3. vers) Jehovát dicsőítik és nem földi vezéreket. Az ének örömteljesen így folytatja: „mily boldogok”, „aki az eget és a földet teremtette, a tengert és minden benne levőt. Aki megtartja hűségét örökké”. (6. vers) A maradék tapasztalatai 1919 után teljesen fedik ezt a prófétai éneket: „Igazságot szolgált az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat.” – 7. vers.

³⁴ Isten hű népe a világháború alatt börtönbe vagy korlátozott állapotban volt és lelki táplálék és világosság után sóvárgott. Abban az időben éhezett és szomjazott és lelke epekedett. (107. Zsolt. 5-9) Miután Jehova meghallgatta a hűségesek esedezését akiből később a „hű és bölcs szolga” osztály alakult, a következőket mondja róla a gonosz szolgának: „Azért így szól az Úr Isten: ímé szolgálaim esznek, ti pedig éheztek. Ímé szolgálaim isznak, ti pedig szomjúhóztok. Imé szolgálaim örvendeznek, de ti megszégyenültök.” (Ésa. 65:13) 1922 után az Eszterben és Rúthban példázott osztály kiszabadult Babilonból, illetve fogoly állapotából és a „hű és bölcs szolga” osztály részévé lett és az Úr szőlőjébe küldetett. (Máté 20:1-3) Isten királyság örököseiről, akiket Sátán szervezete fogva tartott, így szól: „Isten visszahozta a száműzötteket, ki hozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen.” (68. Zsolt. 7) Itt az elégtétel szolgáltatás van megmutatva a hűségesek és a hűtlenek tekintetében. (Ésa. 24:21-22) Azután történik a jonadábok felszabadítására, hogy Jéhu mellé üljenek a kocsiba. Ezt a halleluja zsoltárt a Sionhoz tartozók éneklík, valamint olyanok, akik Isten szervezetéhez csatlakoznak.

³⁵ Sátán, az Ördög, Isten népét fogságba vetteti. De Jehova megkönnyörül azokon, akik hűségesek hozzá. „Mert könnyörül az Úr Jákóbon és ismét elválasztja

Izráelt és megnyugosztalja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát és a Jákób házához csatlakoznak.” (Ésa. 14:1) „Jákób” e szövegben a maradékot példázza és a Jonadábok hozzájuk, Isten szervezetéhez csatlakoznak és a maradékkal együtt haladnak, Ésa. 14:4-ben Sátán, „Babilon királyának” és elnyomónak van nevezve és azután a következőket mondja róla a próféta: „Aki a föld kerekességét pusztasággá tette, városait lerontá és foglyait nem bocsátá haza.” – Ésa. 14:17.

³⁶ Sátán és szervezete a földön háborúk, rablás és pusztítás útján a föld nagy részét szó szerint is sivataggá tette és valóságos városokat feldúlt. Többek között Jeruzsálemet is, valamint jelképes városokat is, illetve Istennek szentelt szervezetét, amit Jeruzsálem példáz; a legnagyobb pusztítás a világháború alatt történt. (Zak. 14:2) Sátán nem nyitja ki a börtönöket, hogy valamely foglyot szabadon bocsásson. Tehát Isten népének 1919-ben való kiszabadításáért a sátáni szervezet semmilyen részét sem illeti meg hálaalköszönet. A foglyokat Jehova szabadította ki a börtönből és így csak Őt illeti meg a köszönet és a hálaadás. A kiszabadultak Jehovának szolgálhatnak és Őt dicsőíthetik; a jonadábok hallják a fölkennt bizonyosátevő osztály tanúbizonyosságát, Jehova szervezetéhez csatlakoznak és a hálaénekhez is hozzácsatlakoznak. Azután világosan megmutatkozik, hogy Jehova a foglyokat választott szolgája útján vezeti ki a börtönből. (Ésa. 42:6, 7) A foglyok e kiszabadítása oly csata, vagy jogvita idejében történik, amidőn az Ördög, minden erejével szembeszáll; ezért támogatja Jehova is az Ő hű szolgálóosztályát és a hűségeseket megoltalmazza, kezével befedezi és elrejteti, hogy a reájuk bízott munkát tovább tudják végezni.

“MÁS JUHOK”

³⁷ Jehova a maga szent nevéért megszabadítja azokat, akik Őt őszintén, szorgalmasan és komolyan szeretik. Választott szolgája, Jézus

³³⁻³⁶ Mi a 146. Zsoltár prófétai célja? Magyarázd meg a 7. versben említett helyzetet, s mutasd ki hogyan egyezik más szövegekkel, amelyek előre jelzik a foglyok szabadulását!

³⁷⁻³⁹ Mutasd ki szövegek és bizonyító események alapján, kik az Ésa. 49:9-ben említett foglyok és a jelképi szigetek, amelyekről Ésa. 49:9-ben említett foglyok és a jelképi szigetek, amelyekről Ésa. 49:9-ben említett foglyok és a jelképi szigetek, amelyekről Ésa. 49:9-ben említett foglyok és a jelképi szigetek, amelyekről Ésa. 49:9-ben említett foglyok és a jelképi szigetek!

Krisztus útján szerez nekik szabadulást. Miután Krisztus hű követői templomba gyűltek és Jehova királyi szervezetének alkatelemeivé lettek, azáltal a választott szolga részeivé is lettek és így bizonyos tekintetben részük van másoknak a megszabadításában. A munkának általuk végzett része az ország éltető gyümölcseinek azokhoz való juttatásából áll, akik füleiket nyitva tartják és így a szabadulás alkalmát megragadják. Jehova így szól választott szolgájához. „Hogy így szólj a foglyokhoz: jöjjetek ki! És azoknak, akik a sötétségben ülnek: lépjete el! Az utakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz.” (Ésa. 49:9) Mily foglyokról van szó e szövegben? „A foglyok” szó itt többes számban fordul elő, tehát nem csupán egy, hanem több osztályra vonatkozik.

³⁸ Itt Jézus Krisztus beszél a jövendőlésben: Hallgassatok reám, ti szigetek és figyeljetek távolvaló népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről.” (Ésa. 49:1) A szigetek néha kisebb tengeri kereskedőket példáznak az óriási tengeri hatalmakkal szemben. (Ésa. 23:2, 6; Ezé. 26:15, 18; 27:3, 6, 7) Jehova igazságos elégtételt szerez nekik és meg fognak menekülni. (Ésa. 59:18; Jel. 16:20) Más szigetek is vannak azonban, amelyek olyanokat példáznak, akik az Urat keresik és igazságos birodalom után áhítoznak. A világon vannak igazságosan kereskedő emberek is, akik csak tudatlanságból támogatják az Ördög szervezetét, de szívükben semmiképpen sem egyeznek Sátán szervezetének elvetemültségével. Ezeket is szigetek példázzák és ezek a „szigetek” várnak Isten törvényére. (Ésa. 42:4) Némileg ismerik Jézus Krisztust, hisznek is benne s ezekről áll megírva, hogy Jehovában reménykednek és az Ő karjában bíznak. (Ésa. 51:5; 60:9) Ezekhez küldi Jehova biznyságtévőit, akik Sátán szervezetéből kiszabadultak. Ezek „a távoli szigetek”. (Ésa. 66:19) a „sok szigetek”, a „nagy sokaság” örvendenek, amidőn ezen példázottakban tudomást szereznek Jehováról és az Ő országról. – 97. Zsolt. 2.

³⁹ Az utóbb említett „szigetek” a próféta szerint annak idején imádni fogják Jehovát és részt fognak venni az Ő szolgálatában. (Sof. 2:11; Zsolt. 72:11) Tizedet adnak Jehovának és őt fogják dicsőíteni és tisztelni. (Esz. 10:1; Ésa, 24:15; 42:10) Azok a

szigetek, amelyek az Urat keresik, hasznot fognak húzni a királyság evangéliumából s ezekről írta Isten prófétája: „Adjátok az Úrnak a dicsőséget és dicséretét hirdessétek a szigetekben.” (Ésa. 42:12) Ezek a szigetek az igazság után sóvárognak, s amidőn Jehova biznyságtévőivel érintkezésbe kerülnek és azokat mint Isten szolgálait felismerik, örömmel szolgálnak neki; ezekből alakul ki azon „juh” osztály, amelyet az Úr jobb keze felől állít és elismerését előttük kifejezi. (Máté 25:33) Azon körülmény, hogy a prófécia (Ésa. 49:19) így szól: „Hallgassatok reám szigetek!” arra mutat, hogy az ország evangéliuma távoli népekhez is eljut, hogy a biznyságtévés világterjedelmű legyen; és ez egyezik az Úrnak Máté 24:14-ben feljegyzett parancsával.

⁴⁰ Azonkívül a próféta Jézus nevében azt mondja: „Anyám méhétől hívott el az Úr.” Ez az Úr Jézusra vonatkozik, azután pedig az Ő testének tagjaira, akik a szolgálathoz tartoznak. Ez az „anyaméh” nem Máriának, hanem Sionnak, az „asszonynak” vagy Jehova egyetemes szervezetének anyateste. Ez a prófécia kicsinyben Kr.u. 29-ben, Jézus Krisztus felkenésekor teljesült, nagyban pedig 1914-ben a trónfoglaláskor, amidőn a királyság megszületett. (Jel. 12:1-5) A próféta e kijelentése „az anyaméh” Isten szervezetét, az asszonyt mutatja és azt, hogy a királyt és királyságát Isten már a születés előtt létrehozta s hogy a Királynak azon ideig várnia kellett, amelyet Isten kitűzött arra, hogy fellépjen és uralkodáshoz kezdjen. (110. Zsolt. 1, 2) Jegyezzük meg, a prófécia így szól: „Az Úr anyaméhétől fogva megemlékezett nevemről.” (Ésa. 49:1) Izsák a királyt, Jézust példázta és Izsáknak már a születése előtt nevet adtak. (I. Mózes 17:19) Ugyan így kapta nevét a nagyobb Izsák, Jézus Krisztus, a király, immár születése előtt. (Ésa. 7:14; Máté 1:20-23) A királyság megszületése, illetve 1914 előtt már „nevet kapott”, nevezetesen „szolga” néven volt említve. 1918 előtt 40 évvel, sőt még azután is kétség uralkodott „a szolga” személyazonossága felől; egyesek azt gondolták, hogy az egy földi

⁴⁰⁻⁴⁴ Mutasd ki szövegekkel a) hogy a Király és az Ő országa és a választott szolga munkája is előre voltak közölve; b) hogy az előre közölt kiválasztása és megoltalmazása ezen szolgálak az „üdv napján” történt!

ember. A szolga rendeltetése, hogy Jehova nevéől bizonyosságot tegyen és azt igazolja; és ezt csak az utóbbi években láttuk és értettük meg. A próféta azután tovább is Jézus nevében beszél és így szól: „És most így szól az Úr, aki engem az anyám méhétől szolgáljává alkotott, hogy Jákóbot (a maradékot) őhöz megterítsem és hogy Izráel (a fogságból, a korlátozott állapotából, Sátán szervezetében, „Babilonból) hozzá gyűjtessék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem; így szól: kevés az, hogy nekem szolgám légy, a Jákób nemzetség megépítésére és Izráel megszabadultjainak (a maradéknak) visszahozására; sőt a népeknek is világosságot adtak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.” – Ésa. 49:5, 6.

⁴¹ A királyság evangéliumának a nemzetek előtt bizonyosságot kell hirdetni és a választott szolga ezt cselekszi. Előbb a királyság vagy nemzet megszületik és azután születnek az asszony többi gyermekei, illetve az uralkodóház tagjai és egyúttal a választott szolga részei. – Ésa. 54:13.

⁴² A szolga kiválasztása az ember Jézus Krisztus felkenésével kezdődött: „Így szól az Úr: jókedvem idejében én meghallgattalak és a szabadulás napján segítettetek; megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet és kioszd az elpusztult örökségeket.” – Ésa. 49:8.

⁴³ „Az üdvösség napja” Jézus Krisztusra vonatkozólag Kr.u. 29-től 33-ig tartott. (116. Zsolt. 13) Az ősegyházról, amely az apostolok napjaiban választatott Jehova neve érdekében, áll megírva: „Íme most van a kellemes idő; most van az üdvösség napja”. (II. Kor. 6:2) A maradék esetében az üdvösség ideje „Jehova (az Úr) napján” van. Az „üdvösség” szó alatt a szabadítást és a megszabadultakat, amilyen a maradék is, kell értenünk. „Én pedig neked könyörgök, ó Uram; jókedvednek idején, ő Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűséggeddel. Ments ki engem az iszaptól, hogy el ne süllyedjek, hadd szabaduljak meg gyűlölöimtől a feneketlen vizekből. (69. Zsolt. 14, 15) „Erősségem és énekem az Úr és lőn nekem szabadulás ... Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadításomul lettél! A kő,

amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett.” – 118. Zsolt. 14, 21, 22.

⁴⁴ Akik itt ecsetelve vannak „annak lábai, aki szabadulást hirdet”. (Ésa. 52:7) Ezek vannak az „üdv ruháiba” öltözve. (Ésa. 61:10) Ezekről áll megírva: „És az Úrhoz kiáltának szorultságukban és kiszabadította őket nyomorúságaikból.” (107. Zsolt. 13, 14) Ezek mondják az Úrnak: „Ó Uram, segíts most; ó Uram, adj most jó előmenetelt.” (118. Zsolt. 25) „És először Júdának sátrait szabadítja meg az Úr, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lakosainak dicsősége mint a Júdáé.” (Zak. 12:7, angol fordítás) Jehova napján a következő szöveg fog beteljesülni: „Igen, így szól az Úr, az erőstől (Babilontól) elvételnek a foglyok is és megszabadul a kegyetlen zsákmánya (a maradék) és háborgatóidat én háborítom meg és én tartom meg fiaidat (a maradékot).” Azután az Úr a gonosz elnyomókról így szól. „És etetem nyomorgatóiddal az önön húsukat és mint a musttól, vérüktől megrészegeznek és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód. Jákóbnak erős Istene.” – Ésa. 49:25, 26.

FELADAT

⁴⁵ A szolga feladata most közismert és így szól: „Jókedvem idején meghallgattalak és a szabadulás napján segítettetek; megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet és kioszd az elpusztult örökségeket.” (Ésa. 49:8) Ez elsősorban a lelki Izráelre vonatkozik, amidőn Jézus Krisztus szavatol a maradékért, azután pedig a jelen időre, azon népért, amely a maradékkal Isten szervezetébe bevonul, illetve azon jóakarátú emberekért, akiket Jézus „más juhoknak” nevez; ezeknek lesz szövetségésévé a választott szolga. (Lásd Zakariás 8:20-23; János 10:16) Az idő eljött Isten nevének megismertetésére a földön és azon idő ez, amidőn a hűségesek bizonyosságot kell hogy tegyenek az Ő nevéől. Ezért a feladatuk: „a föld megépítése”. A maradék földi helyzetét a világháború alatt a nemzetek széttiporták. (Jel. 11:2) De a maradék megszabadulása és megerősödése után talpra állott

⁴⁵⁻⁴⁷ Kire és mikorra vonatkozik az Ésa. 49:8 és mily módon? Magyarázd meg, mily feladatot ruházott Jehova a szolgára és a feladat célját is magyarázd meg!

és Jehova nevének dicsőségére ragyog. – Ésa. 61; 51:17; 52:2.

⁴⁶ Ésaías 49:6 így szól: Szolgám ... Jákób nemzetségeinek (a hű maradéknak) megépítésére”. A prófécia egy másik helyén Jehova így szól: „Júda városai felől: felépülnek és romjaikat megépítem ... Círus (Krisztust példázva) ... az én pásztorom, aki minden kívánságomat végrehajtja.” (Ésa. 44:24-28) Ugyanerről mondja Jehova egy másik prófétája által: „Azon a napon felemelem Dávid leomlott sátorát és kijavítom repedezéseit és felemelem omladékait és megépítem azt, mint volt hajdanán.” (Ámós 9:11) A jóakarátú embereket, a „más juhokat” illetőleg a föld fundamentumát Jehova kell hogy elhelyezze és Ésaías 51:16 szerint ez most történik.

⁴⁷ A választott szolga nem csupán a földet építi meg, hanem ezenkívül megbízást kapott arra is, hogy az elpusztított örökségeket kioassa. (Ésa. 49:8) Ésaías 49:19 jövendölése mutatja, hogy ez a kijelentés először a lelki Izráelen fog teljesülni; mert a világháború alatt ezt üzték ki birtokaiból: „Mert a te romladékaidat és pusztáidat és elpusztított országodat” megépítem. Ezeket aztán „Jehova ültetésének, az igazság plántáinak” nevezik az Ő dicsőségére. Azután mondja a próféta: „és megépítik a régi romladékokat, a hajdan elpusztított helyeken és az elnéptelenedett városokat megújítják.” (Ésa. 61:3, 4) Ezt a pusztítást a világháború alatt okozták. Isten népének megépítésekor a választottak kerülnek sorra először és azután következik a „más juhok”, a nagy sokaság munkája, akikről az Úr Jézus így szól: „Jertek én Atyám áldottai és bírjátok az országot, amely megkészítettet nektek a világ fundamentumának elhelyezése óta. – Máté 25:34.

⁴⁸ Azonkívül a szolga hivatalos feladata, amit Jehovától kapott, a következő is: „hogyan ezt mond a foglyoknak: Jöjjetek ki! És azoknak, akik a sötétben ülnek: lépjetek elő! Az utakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz”. – Ésa. 49:9.

⁴⁹ Kik ezek a foglyok vagy bilincsekben levők? Ezek elsősorban olyanok, akik eredetileg a „hű és

bölcs szolga” osztályt alkották, akiket Márdokeus és Naomi példáztak; másodsorban pedig a Rúth és Eszter osztály, akik a fogságból kimenekültek és a maradék részévé lettek; harmadsorban pedig a jóakarátú emberek, a „más juhok”, illetve a nagy sokaság. Ezek mindnyájan Babilon, Sátán szervezetének fogságában voltak, és a választott szolga sorjában ezekhez az osztályokhoz intézi szavait és mondja: „jöjjetek ki!”, nem csupán a betűszerinti fogházakból, hanem a „Babilonnak” nevezett sátáni szervezetből is; és ez a röviddel Armageddon előtt történik. „Meneküljtek Babilonból és vonuljatok ki a Káldeusok országából; és legyetek olyanok mint a bakok a nyáj előtt.” (Jer. 50:8) „Vonuljatok ki belőle, én népem és mindenki mentse meg életét Jehova haragjától”. (Jer. 51:45; valamint Jer. 51:6; Jel. 18:4; II. Kor. 6:17, 18) Ez a három osztály a sötétségben ült és ezért szól rájuk nézve a feladat a következőképp: „Akik sötétben ülnek; lépjetek elő!”. Ez nem azt jelenti, hogy Sátán bandája meztelenül ejtette őket fogságba és ők mutatkoznak meztelenségükben; hanem azt jelenti, hogy mutassák meg magukat a nyilvánosság előtt nyilvános vallástétellel, hogy nem egyeznek Sátán szervezetével, hanem Jehova mellett foglaltak állást és az Ő nevének élő tanúbizonyságai; így kell ragyogtatniuk világosságukat. (Efé. 5:9) Azokról, akik így tesznek és híven szolgálnak Jehovának, mondja: „Az utakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz”. A „halmok” alatt az ország magaslatait kell értenünk. Többé nem ülnek sötétségben, nem is éheznek többé, hanem őket Jehova, a jó pásztor vezeti és legelteti. A világháború alatt legelőiket elpusztították. Most azonban az Úr így szól: „Kopasz hegyeken folyókat nyitok”. – Ésa. 41:18.

⁵⁰ Isten szervezetének tagjait Isten és az Ő választott szolgálja vezeti, üdíti fel és részesíti áldásban: „Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket a délibáb és a nap; mert aki rajtuk könyörült, vezeti őket vizek forrásaihoz viszi.” (Ésa. 49:10) A prófécia e szavai fordulnak elő a Jelenések 7:16-ban is, ahol a nagy sokaságra vannak alkalmazva. Ez bizonyítja, hogy a nagy sokaság is bele van foglalva Ésaías jövendölésébe; és nem csupán erre a nagy sokaságra, hanem

⁴⁸⁻⁵⁰ Hogyan jönnek ki az Ésaías 49:9-ben említett foglyok és a „sötétben ülők” hogyan fogják magukat megmutatni? Hogyan „legelnek az utakon” és hogyan lesz „legelőjük minden halmon”? Alkalmazd az Ésaías 49:10-et!

mindazokra is vonatkozik, akik egykor Babilon fogságában sínylődtek, de kivezettettek és Isten szervezetébe beosztást nyertek; ezt mutatja Ésaías 49:12-25-ig. Jehova kegyelmes a Babilonban lévők iránt, akik a menekülés útját keresik. Amióta tehát Sion az Úr megépítette és a Jehova mellett állók az igazságot ismerik és méltányolják, hogy Jehova és Jézus Krisztus a tanítói és pásztorai, többé nem szerepelhetnek vezetőik vagy tanítóik gyanánt a „választott vének”, sem a farizeusság. „Mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” (Jel. 7:17) „Felele Jézus és monda nekik; ha ismernéd az Isten ajándékát és hogy ki az, aki ezt mondja neked: adj innom!; te kérted volna őt és adott volna neked élő vizet ... Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örökéletre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” – Ján. 4:10, 14.

⁵¹ Annak bizonyítékául, hogy Ésaías prófécijája a fenti három osztályra vonatkozik, amelyek egykor Babilon fogságában voltak, a prófécia következő szavait kell figyelembe venni: „És teszem minden

hegyemet kúttá és ösvényeim magasak lesznek. Ímé, ezek messziről jönnek. Ímé, amazok észak és a tenger felől amazok Sinnek földjéről (keletről). Ujjongjatok egek és föld örvendezz, ujjongva énekeljétek hegyek; mert megvigasztalá népét az Úr és könyörül szegényein. És szól Sion: elhagyott az Úr engem és rólam elfeledkezett az Úr.” – Ésa. 49:11-14

⁵² De az úr mégsem feledkezett el Sionról! Mert a próféta azután így szól: „gyermektelenségednek fiai (a gonosz szolgálóosztály távozása után) még ezt mondják majd (a Rúth és Eszter osztály) füled hallatára: szoros (szűk) e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam.” (20. vers) Ez világosan arra mutat, hogy Babilonból nagy tömeg „fiak” fognak kijönni. Sokan fognak az Úrhoz menni és boldogak lehetnek Jehova bizonyágtevői, a maradék, megbízatásukban, hogy az ország gyümölcseit mindazok elé helyezhetik, hogy táplálkozzanak belőlük. Még sok munkát kell elvégezni, mert sok a munka Jehova nevében és áldott az, aki ebben a munkában közreműködik. Miután a foglyok megszabadulnak, csatlakozniuk kell Jehova nevének hirdetéséhez és hírül kell vinniük Jehova Királyát és az Ő országát.

⁵¹⁻⁵² Mít mutat Ésaías 49:11-14 egyes osztályokról, amelyekre Ézsaiás prófécijája vonatkozik? Alkalmazd Ésaías 49:20-at! Mi képezi a „foglyok” kiváltságát és kötelességét a szabadulás után?

FOGLYOK

3. rész

„Az Úristen lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást.” – Ézsaiás 61:1-3

Jehova hozzákezd akaratának megvalósításához és a rabokat feloldja azon bilincsektől, amelyekben Sátán tartotta őket. Ehhez a munkához Jézus Krisztus kiválasztása útján kezdett hozzá és Őt bízta meg, mint választott szolgáját isteni akaratának végrehajtására. Ez határozottan kitűnik azon kijelentésből, amely Jézus ajkáról hangzott el működésének kezdetén a názáreti zsinagógában. Jézus tudniillik akkor idézte Ézsaiás fent idézett szavait és magára alkalmazta, mint választott és megbízott szolgára. (Luk. 4:17-21) Ez a kijelentés később azokra is szól, akik a királyi házhoz fognak tartozni, mivel Krisztushoz tartozóknak számítatnak. Nyomban miután Sátán, Jézust a hegyek között megkísértette, Jézus hirdetni kezdte az ország üzenetét s így hozzákezdett azon megbízatás teljesítéséhez, amelyben Őt Jehova részesítette. Már abban az időben is voltak némelyek, akik Isten akaratának teljesítésére hajlandónak nyilatkoztak, de akiket Sátán akadályozott és megkötözött; Jézus ezek előtt prédikált és ezeket vezette ki a világosságra a sötétségből. Izrael papsága tartozott volna tanítani Isten törvényéről Isten szövetséges népét; de ahelyett meghódolt Sátán befolyásának és elvakult volt; azok a vakvezetők aztán más embereket is sötétségbe vezettek. A néppel elhitették, hogy inkább az embereknek, mintsem Istennek kell engedelmeskednie, így a nép földi vezetőit, a papokat, a farizeusokat és sadduceosokat tisztelte. Kevesen voltak hajlandók Isten küldöttjeként tekinteni Jézust; de néhányan oly szívállapotban voltak és Jézus ezek közül választotta tanítványait. Később egyik tanítványa visszafordult Sátánhoz és szervezetéhez, de a többiek megőrizték hűségüket Isten és az Ő felkent királya iránt. Jézus a következő beszéddel kezdett munkájához: „Elközelített a

mennyeknek országa”; a tanulékonyak és az alázatosak áldást merítettek maguknak ebből a hírből és Jézus Krisztus szavait meghallgatták.

² A tanítványok pünkösdkor részesültek az Úr szellemében és akkor Isten szándékát sokkal inkább megértették, mint előzőleg. Azután ezek is bátran kezdték hirdetni az „örömhírt”, Istennek és Jézus Krisztusnak engedelmeskedtek, de más világi embereknek nem voltak hajlandók szót fogadni. Mivel a tanítványok megszabadultak bilincseiktől és megértették Krisztusban való szabadságukat, a következőképpen szóltak a Mózes székében ülőkhöz, akik tévesen tartották magukat „felsőbb hatalmaknak”: „Ítéljétek meg magatok, helyes lenne-e inkább reátok hallgatnunk, mintsem Istenre... Inkább Istennek kell engedelmeskedni, mintsem embernek.” – Apcsel. 4:19; 5:29

³ Most Jehova a Círusban példázott nagyobb szolgáját használta „a megtört szívűek bekötözésére” és a „foglyok szabadságának kihirdetésére”. Ezt a következő prófécia közölte előre: „Az érchajtókat összetöröm és leütöm a vas-záratokat... Én támasztom őt fel igazságban és minden útját egyengetem, ő építi meg városomat és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szól a Seregek Ura.” (Ésa. 45:2, 13) Itt a „foglyok” alatt fogságba hurcoltakat, az ellenségtől idegen országban fogvatartottakat kell értenünk. Ézsaiás 14. része jegyez fel egy próféciaát arról, hogyan hurcolja Sátán fogságba Jehova népét és később hogyan lesz szabadon bocsátva, akit Jákób példáz. E prófécia kis mértékben a testi Izraelen teljesült, amidőn Babilonból meg szabadult, nagyobb mértékben pedig a lelki Izraelen „az Úrnak napján” fog teljesülni. „Mert könnyörül az Úr Jákóbon (Jehova hívein) és ismét elválasztja Izraelt (a lelkit) és megnyugtatja őket földjükön... És ők fogják fogságba vezetni azokat, akik őket fogságra vitték volt.” Sátánnak és szervezetének, amit „Babilonnak” is hívnak, voltak a foglyai, amelynek Sátán a királya. Ez az istentelen uralkodó „tette a föld kerekiségét

¹⁻³ Kikre vonatkozik Ézsaiás 61:1-3? Magyarázd meg, mennyiben szükséges az abban említett szolgálat végzése! Mikor és hogyan teljesül ez a prófécia?

pusztasággá, városait lerontá és foglyait nem bocsátá haza”. – Ésa. 14:1, 2, 17

⁴ „Az Úr napjának” kezdetén, azaz 1914-ben a lelki Izrael, Sátán szervezetének fogságában volt, főképpen a világháború alatt 1917-től 1918-ig. Jézus Krisztus e követőit megfosztották szabadságuktól, jogaiktól és Isten szolgálatának kiváltságától; később Jehova a nagyobb Círust, Jézus Krisztust küldötte fogságból való kiszabadításukra. Jehova így szólt népéhez: „Oldd ki magadat nyakad bilincseiből Sion, fogoly leánya.” (Ésa. 52:2) Ez a jövendölés az Úr templomához jövetelekor vonatkozott a hűségesekre. A hűségesek a fogságból vagy a korlátoltságból való szabadulás után a templomban gyülekeztek, felkenettek s mint Jehova szervezetének Krisztus vezetése alatt álló tagjai utasítást nyertek, hogy „szabadságot hirdessenek a foglyoknak”, illetve azoknak, akik még fogságban tartózkodtak. Ez nyilván azokat is magában foglalja, akik később kerültek a templomba, valamint a nagy sokaságot is. 1919 kezdetén, de főképpen 1922 óta kezdte hirdettetni Jehova a nagyobb Círus, a felkent Jézus Krisztus útján a „fogságban levők szabadságát”. Az eredeti hű maradék fogságban volt; de kiszabadulása és felkenetése óta maga is közreműködik a szabadság hirdetésében mások számára; még pedig azért, mivel „a szolga” része és ebben a munkában Jézus Krisztus a vezetője.

⁵ Az Úr Jézus a korlátoltság ajtóit kinyitotta a „megkötözöttek” előtt s azokat szabadon bocsátotta. A testi Izrael „bilincsekben hurcoltatott” Babilon fogságába Jeremiással, Isten prófétájával együtt. (Jer. 40:1) Sámson a filiszteusok vetették fogságba „vasbilincsekbe”. (Bír. 16:5, 21, 22) Elihu szavaiból látjuk, hogy néha az igazak is „bilincsek közé kerülhetnek”. (Jób 36:7-11) Akik esküvel tettek fogadalmat Sátán szervezetének és szövetkeztek a Sátán szervezetében levőkkel, akadályozva vannak az Úrban való szabadságukban és az Úr szolgálatában s ezeket is „megkötözötteknek” lehet nevezni. Különösen olyanok esetében van ez így, akik lelkiismeretükben úgy érzik, hogy a Sátán szervezetével és embereivel kötött szövetségüket

híven meg kell tartaniuk. Mielőtt az Úr népe a „felsőbb hatalmakat” megértette (Róma 13:1) korlátok és bilincsek között volt. A világháború alatt egyesek Isten népe és felszentelt szolgálói közül is erélyesen követelték a felsőbb hatalmakkal szemben (akik alatt e világ politikai tényezőit értették) az engedelmisséget és azt állították, hogy Isten népe nem tagadhatja meg a fegyverszolgálatot még a háborúban sem. Az ilyenek nyilván „meg voltak kötözve”. A megkötözöttek alatt nyilván Rúth és az Eszter osztályt is értenünk kell, amely osztályok 1922 óta kerültek Jehova szervezetébe. Jézus Krisztus, a nagyobb bíró és igazoló a Márdokesuban és Naomiban példázott felkent osztályt használta „a börtönajtó” megnyitására. A megkötözöttek szükségképpen „Sion gyászolói” közé tartoztak; illetve az Isten akaratának cselekvői és az ország örökösei voltak, tehát Jehova fő szervezetének várományosai közé tartoztak; tudatlanságból vagy Sátán egyéb befolyása következtében voltak megkötözve vagy korlátok között. Mindazáltal Jehova pártján állottak, tehát Sionhoz tartoztak. Ezek vannak zsákba öltözött és hamuban ülő gyászolóknak nevezve; az örömhír és börtönük ajtóinak megnyitása „ékes koronát jelentett nekik hamu helyett és örömmel olaját a gyász helyett”. Fogságuk idejében „csüggeteg lélekkel” bírtak, most azonban felszabadultak, hogy Jehovának tudjanak szolgálni. Isten egyéb szolgálóival egyesültek, akik hozzájuk vitték a jóhírt: „Dicsőség palástját vittek nekik a csüggedt lélek helyett.” (Ésa. 61:3) Miután a templom világosságába kerültek és Jehovától felkenésben részesültek, ők is meghatalmazást és utasítást kaptak, hogy „a királyokat (a világi nemzeteket) és fő embereket vasbilincsek közé verjék.” (149. Zsoltár 8) Az Úr éppen erre a munkára használta fel bizonyoságtevőit és ők ezt a munkát végezték az elmúlt évek alatt.

⁶ Az Úr templomához jövetelétől kezdve mostanáig széles körben folyt a királyság bizonyoságtevése; ezen idő alatt sok jószívű ember értesült az igazságról; ezek Jehova bizonyoságtevőivel rokonszenveztek, akiket azonban Sátán szervezete kötve és fogságban tartott. Ezek, a jóindulatú emberek a világi politikai és felekezeti tényezőket tartják a bibliai felsőbb hatalmakkal, akiknek minden léleknek engedelmeskednie kell.

⁴⁻⁶ Mutasd ki, hogy „az Úr napjának” kezdetén kellett „szabadságot hirdetni a foglyoknak.” Idézz más példákat, melyekből kitűnik, hogy igazak is voltak „megkötözve” és hogyan szabadultak meg!

Ezek a keresztényinek nevezett nemzetek között sokféle elvetemültséget látva, panaszkodnak és jajonganak azoknak istentelenségei miatt, akik őket kötve tartják. Szerettek volna Istennek szolgálni és igazságosan viselkedni; de az emberektől való félelmükben, rabságban maradtak. Sok ily jóindulatú ember van politikai és felekezeti intézményekben és azokon kívül is; ezek Sátán szervezetének vannak a fogságában és addig maradnak ott, amíg az Úr hozzájuk küldi az igazságot, bizonyosságtevői útján. Amidőn tudomásul veszik, hogy Jehova az egyetlen igaz Isten és Jézus Krisztus a Király, s hogy Isten és Krisztus a bibliai felsőbb hatalom, akik iránt minden léleknek engedelmeskednie kell, megnyílnak előttük börtönük ajtói és az alkalommal élve kimenekülnek és Istennek és az Ő szervezetének szentelik magukat. Többé nem panaszkodnak a sátáni szervezet szörnyűségei miatt, ellenkezőleg örvendenek, hogy megtalálták a szabadba vezető utat és megmenekülnek. Jehova felkent bizonyosságtevőire bízta az igazság tolmácsolását, tehát őket kötelezte, hogy mindenkit felvilágosítsanak a szabadság megnyerésének lehetőségéről, aki megmenekülni szeretne. „És mondá az Úr néki: menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepén.” (Ezék. 9:4) Ennek a munkának meg kell történnie és be kell fejeződnie Sátán szervezetének Armageddonban való pusztulása előtt. Ebből lehet látni, hogy Jézus Krisztustól kezdve mindenkit a börtönből kellett előbb kiszabadítani, aki Jehova felkent seregéhez csatlakozott; s a kiszabadultak kell hogy a fogságban levőkhöz elvigyék kiszabadulásuk után az öröm üzenetét.

⁷ Lássák meg tehát az Úr felkentjei, hogy nem rázhatják le magukról, sem el nem háríthatják a Jehovától reájuk rótt kötelezettséget és megbízatást. Az Úr világos és határozott parancsa úgy szól, hogy el kell menniük és az ország evangéliumát bizonyosságul kell hirdetniük minden nemzet előtt. E parancs követése nincsen senkinek sem kényérekedvére bízva, hanem kötelességévé van téve.

⁷⁻⁸ Mit mond az Írás a felkentekre bízott szolgálatról: határozottan kötelesség-e? Miért oly nagyon fontos ez a szolgálat?

„Minden lélek pedig, aki nem hallgat arra a prófétára (Jézus Krisztusra) és neki nem engedelmeskedik, kiírtatik a nép közül.” (Csel. 3:23) Írva van, hogy akik egykor bilincsek között voltak, de azután felszabadultak és felkenettek, „fogják megépíteni a régi romokat, az ősi pusztaságot helyreállítják és a puszta városokat megújítják és a régi nemzetségek pusztaságait. És ott állnak az idegenek és legeltetik juhaitokat és a jövevények szántóitok és vincellérjeitek lesznek. Ti pedig az Úr papjainak hívottok, Istenünk szolgáinak nevezettek; a népek gazdagságát eszitek és azok dicsőségével dicsekedtek.” (Ésa. 61:4-6) Ez mutatja világosan, hogy az igazság üzenetét a felkentek tartoznak a jonadábokhoz, illetve a nagy sokasághoz elvinni. Azonkívül Jehova prófétája így szól: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak”. – Ésa. 58:12.

⁸ A felkent maradéknak, Jehova bizonyosságtevőinek kötelessége az Isten országáról szóló igazság tolmácsolása a becsületes emberek előtt s ezt a munkát Armageddon előtt kell elvégezniük. Jézus ezt hangsúlyozza Máté 24:14, 21, 22 versekben. Az igazság nyitja meg az ajtót a foglyok előtt, hogy hajlandók legyenek kimenni a szabadba; Jehova nagy igazolója ajándékozza meg őket ezzel a szabadsággal, aki azért szabadítja meg őket teljesen, mivel magukat mindenestől Istennek és Jézus Krisztusnak szentelik. – Ján. 8:32-36.

A KIRÁLY ELJÖVETELE

⁹ Zakariás prófécijából látjuk, hogy Jehova szövetséges népe a börtönben volt, amidőn a Király az ítélettelre eljött. Zakariás prófécija oly teremtményekhez szól, akik Jehova mellé álltak, szervezetébe tartoznak és attól, mint asszonytól születtek; a próféta így szól: „Örülj nagyon Sionnak leánya!... Íme jön neked a te Királyod!”. Sionhoz pedig így szól: „A veled való szövetségnek véérért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból (börtönveremből), amelyben nincs víz.” (Zakariás 9:9-11) Zakariás e jóslata a 11. és 12. vers szerint

⁹⁻¹¹ Hogyan mutatja ki az Írás, hogy Isten igazi népe a Király ítéletre jövelekor fogságban volt? Mily tényeket látunk e prófétai magyarázat teljesülésekképpen?

világosan azt mutatja, hogy Isten népe fogságban volt az Úr Jézusnak templomához jövelekor. Jehova az Úr Jézust, választott szolgáját küldötte és általa szabadította ki a börtönből a hűségeseket, ahol Sátán szervezetének fogságában „Babilonban” voltak. „Az Úr megoldozza a megkötözötteket.” (146. Zsoltár 7) Ez a szövetség az Úr népe számára, amely az Úr Jézus templomához jövelekor 1918-ban hűnek bizonyult, az újszövetség véérért, illetve Isten fiának véérért lett felavatva. Jézus akkor lett Sion királya és feje. Az újszövetség a Király vére által lett felszentelve és azáltal szabadultak ki a veremből a foglyok, amiről Zakariás próféta 9:11-ben tudósít. A testi zsidókban, akik Egyiptom fogságában, Sátán szervezetének láncában voltak, ez van előre vetítve: szabadulásuk előtt ki kellett omolnia a bárány vérenek, ami Jézus Krisztusnak, Isten bárányának a világ bűneit eltörlő vére példázza előre. A törvényszövetség, vér által avatott fel, az újszövetségnek is vér által kell felavatnia. (Zsid. 9:18, 20) Ebből következik, hogy a szövetségre lépők, az Isten neve számára választott nép csak akkor lehetnek az Ő nevének biznyságtévői, ha Sátán szervezetének börtönből kiszabadultak; azért írja a próféta ezzel egyetértésben: „Az Úr megszabadítja az elfogottakat.” (146. Zsoltár 7) Miért lettek felszabadítva ezek az elfogottak? Isten prófétája megmondja: „Hogy meghallja a foglyoknak nyögését és hogy feloldozza a halálnak fiait. Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét és az Ő dicséretét Jeruzsálemben, mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak.” (102. Zsolt. 21,23) Ez nyilván az Úrnak templomában való megjelenésére mutat, amidőn minden népeket maga elé fog gyűjtetni. – Máté 25:31, 32.

¹⁰ Kik ezek a próféciában ecsetelt rabok, Jézus Krisztusnak, a Királynak templomához jövelekor? A próféta szerint abban „a kútban voltak, amelyben nincs víz”, oda Sátán szervezetének hivatalos ága vetette őket. Jeremiást, Jehova prófétáját is azonképpen vetették börtönbe és ő, Isten hű népét példázza. Róla van megírva: „Elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermében, amely a tömlöc pitvarában van; és lebocsáták Jeremiást a köteleken; a veremben pedig

nem víz vala, hanem sár és beesék Jeremiás a sárba.” – Jer. 38:6.

¹¹ Ez a verem Jeremiás esetében nyilván elhagyott kút vagy vízgyűjtő medence lehetett; de akkor nem volt benne víz, hanem csupán sár. Sátán szervezete a világháború alatt Isten népét fogságba vetette; illetve Isten hívei közvetve vagy közvetlenül korlátozva voltak szabadságukban és Sátán hivatalos szervezetének fogságában voltak. E gonosz szervezet, főképp annak papsága, azt akarta elhitetni a foglyokkal, hogy élő víz van kútjaikban; ámde a valóságban abban nem volt élő víz, hanem csak sár. Az Úr néhány gyermekét, akik szó szerint is fogságban voltak, arra kényszerítették, hogy hetenként egyszer az ördög papjainak meghallgatására megjelenjenek, aki üres beszédek tartott és másokat is „sárban” hagyott. Sátán szervezetében sem akkor, sem most nem volt az igazság éltető vize. Ezt bizonyítja a próféta siralma, ami a lelki Izrael helyzetét mutatja a világháború alatt. „Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkül. Verembe fojtották meg életemet és követ hánytak rám. Felül áradtak a vizek az én fejem felett; mondván: kivágattam! Segítségül hívtam a Te nevedet, ó Uram, a legalsóbb veremből. Hallottad az én szómat; ne rejtsd el füledet sóhajtásom és kiáltásom elől. Közeleg hozzám, mikor segítségül hívlak téged; mondd: ne félj! Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet”. – Jer. sir. 3:52-58.

¹² Isten népe a világháború sötét idejében börtönben vagy korlátok között volt, mindazonáltal a hűségesek szabadulásban reménykedtek Jehova szolgálatára és dicsőítésére vonatkozólag. Isten prófétája útján közölte velük: „Térjete vissza az erősséghez reménységnek foglyai, ma is azt hirdetem nektek: kétszeresen megfizetem neked.” (Zak. 9:12) Jehova népe a világháború sötét ideje alatt nem ismerte fel a Király, templomában való megjelenését; csak néhány év múlva tudták és értették meg azt a hűségesek s akkor visszatértek Sionhoz, amelynek Jehova az erődítménye és az ő királya és igazolója. A reménység foglyai Sion, illetve Isten szervezete, miután 1919-ben

¹²⁻¹⁵ Idézz egyéb prófétai szövegeket, melyekben előre meg volt írva a foglyok szabadon bocsátása és annak célja is; valamint oly eseményeket, amelyek e szöveget teljesítését mutatják!

kötélékeiből felszabadult és az újszövetség felavatásakor Sionnal teljes összhangra jutott, az Úrral egyesült templomában. A templomban mindenütt világosságban részesült és később ezt és más próféciákat is értékelné tudott. Amióta a templom van, tudja méltányolni, hogy Sion, amelyhez maga is hozzátartozik, kétszeres fizetségben részesült az Úrtól. A Zakariás jövendölésében előforduló idézetben „kétszeres”, kétszer annyit jelent és az elizeusi munka kezdetén, amidőn hű szolgálóosztályát Jehova felkente, történt, hogy Illés szellemének kettős mértékében részesültek azon felkentek, akik parancsot és utasítást kaptak az Elizeusban példázott munkára. Ebben a fontos pont az volt, hogy a hű szolgálóosztály fogságban volt a veremben és ott a Király a börtönből a templomba vezette és felkente, Illés szellemének kettős mértékében részesült és ezek a hívek az erődítmények, Sionnak, amelynek Krisztus a feje, lettek részeivé és mindnyájuk felett Jehova uralkodik. Így szólnak: „Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztul s lerontott városokat megerősítve lakják.” – Ezék. 36:35.

¹³ A fogságból szabadultak, azután Jehova bizonyágtevői lettek és a látszatkereszténység, Sátán eszköze rájuk támadott. Szabadulásuk után a népek, illetve a jóindulatú emberek kezdték megismerni az Urat: „És megtudják a pogányok, akik körülöttetek megmaradtak, hogy Én, Úr építettem meg a lerontottakat, plántáltam be a pusztaságot. Én, Úr mondtam és megcselekedtem.” (Ezék. 36:36) Ezeket a híveket példázza Jeremiás próféta is s a benne példázottakról mondja Jehova: „És a nép ellen (a hamis keresztények ellen) erős ércbástyává teszek téged (akiket Jeremiás példáz) és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert Én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr.” – Jer. 15:20.

¹⁴ Jeremiás fenti jövendölésével kapcsolatban mondott Jézus egy példázatot (Máté 25:36), amely a templom megítélésének kezdetén fog beteljesülni. Sátán szervezete azóta szakadatlanul támadta Jehova bizonyágtevőit s közülük azóta állandóan vannak fogságban, amint Jézus előre meg is mondta; ezek nem „reménység foglyai”, akikről Zakariás próféta

szólt. Jehova bizonyágtevőit is, miképpen Pál apostolt, hűsége miatt Sátán szervezete időnként börtönbe veti s ezek „a Krisztus Jézus foglyai”. Illetve Krisztushoz tartoznak és az ellenség iránta való hűségükért veti börtönbe. Habár be is zárják a hűségeseket, mindazáltal beszélnek, miképpen Pál apostol a börtönben az ország evangéliumát bátran hirdette; s amint kiszabadulnak, csak tovább végzik a bizonyágtevést. – Csel. 28:20; Efézus 4:1; II. Tim. 1:8; File. 1:9; Zsid. 13:3

¹⁵ Ezek egykor tudományhiány és az igazság nem kellő becsülete miatt voltak Sátán szervezetének fogságában s ott a sötétségben és korlátolt helyzetükben nem hirdették az evangéliumot. De miután most Jézus Krisztus teljes világosságában és szabadságában vannak, bátran hirdetik az igazságot arra való tekintet nélkül, hogy szó szerint börtönben vannak vagy nincsenek. Szilárdan elhatározták, hogy ártatlanságukat Jehova iránt minden körülmények között be fogják bizonyítani. Sátán szolgálóival Jehova bizonyágtevőit vagy intézményét korlátok közé szoríthatja, de az Úr hű bizonyágtevőinek az Úrhoz való szívbeli hűségét és érzelmét semmiképpen sem tudja korlátok között tartani. Még ha az evangélium hirdetése terén való hűségükért szó szerint börtönbe is vetnék őket, minden alkalmat meg fognak ragadni a királyság evangéliumának hirdetésére; s amidőn kiszabadulnak, kezük nem marad tétlenül, hanem Sátán szervezetének eljárására való tekintet nélkül tovább fogják folytatni tevékenységüket.

SZOLGASÁG

¹⁶ Aki másnak szolgálja, jogosan nevezhető fogságban vagy szolgaságban levőnek. Ha valaki embertől vagy szervezettől való félelmében nem teljesíti feladatát, jogosan nevezhető szolgaságban vagy rabszolgaságban levőnek. Pál apostol azokhoz szólva, akik Isten akaratának teljesítésére hajlandók voltak, az Úr sugallata alatt intézte levelét a zsidókhöz. E levél második fejezetében érvelése Jézus Krisztusról, testvéreiről és a kísértőről, az ördögéről szól, aki őket el akarta pusztítani. Az

¹⁶⁻²⁰ Mit kell azalatt értenünk, hogy valaki „szolgaságban van”? Mutasd ki szövegek és események alapján, kikre vonatkozik Zsidók 2:15, akik „egész életükben rabok valának”?

apostol így szól: „És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának.” (Zsid. 2:11) Kik azok, akik „egész életükben rabok valának”? Amidőn az Úr jónak látja a prófécia feltárását népe előtt, a prófécia helyes megértéséből Isten ígéjének más kijelentései is jobban tisztázódnak. Ezen okból szükséges időről-időre változtatásokat alkalmazni mind abban, amit az Úr ígéről írtak vagy mondtak és azt a változtatást a nagyobb világosságnak kell tulajdonítani, amelyben Isten népe Jézus Krisztusnak templomában való megjelenése óta részesült. Meg van ígérve, hogy a világosság mindinkább fokozódni fog.

¹⁷ Most megvizsgáljuk az előző szakaszban feltett kérdést. A kérdést úgy fogjuk megtalálni, hogyha az összefüggést megvizsgáljuk. Az apostol azt írja Istennek dicsőségbe hívott gyermekeiről, hogy Jézus Krisztus az Uruk és a fejük vagy vezetőjük. Abban a szövegben nem beszél a zsidókról és a nagy sokaságról sem. Semmi oka sem volt arra, hogy azokkal az osztályokkal foglalkozzon. A Sátán és Jehova Isten közt folyó per az emberre és nem az angyalokra vonatkozott, ez a kérdés tehát nem terjedhet ki az angyalokra. Az eldöntendő kérdés ez volt: tud-e Jehova oly embereket felmutatni a földön, akik iránta való hűségüket és ártatlanságukat meg fogják őrizni? Isten tudomásul adta, hogy ezt az ügyet nem csupán a maga saját érdekében, de amiatt is el fogja dönteni, hogy az emberiség közül egy bizonyos létszámot a világ uralkodóivá kiválasszon. Ez az uralkodó osztály „az Ábrahám magva”, illetve az ígélet magva, Isten magva vagy fiai, amit Ábrahám és magva példázott. Jézus magáról és testvéreiről mondotta: „Imhol vagyok Én és a fiak, akiket nekem adott az Úr.” (Ésa. 8:18; Zsid. 2:13) E jövődőlés, amit Ézsaiás feljegyzett, kétségtelenül Jézusra vonatkozik; és Pál így is alkalmazza. Azok a fiak, akiket Jézus, Istentől kapott, húsból és vérből való emberek voltak; Jézusnak is testté kellett lennie a per kérdésének eldöntésére és Sátán legyőzésére, aki Jehovát kihívta volt. Zsidók 2:4 mutatja, hogy Ő testté lett. Mint embernek kemény megpróbáltatásokat kellett kiállnia és nagyon kellett szenvednie és győzelmesen kellett azokból kikerülnie; emiatt mondja az Írás: „Mert illendő vala... hogy üdvösségük fejedelmét szenvedések

által tegye tökéletessé.” (Zsid. 2:10) Jézusnak azért kellett így szenvednie, hogy Isten előtt való fedhetetlenséget és igazolói méltóságát bebizonyítsa. „Noha Isten fia volt, engedelmisséget tanult azokból, amiket szenvedett és a befejezéshez jutván, örök üdvösség oka lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek.” – Zsid. 5:8, 9, Káldi

¹⁸ Az ördög halálhatalommal rendelkezik és csak az lehetett Jehova igazolójává, aki az ördögöt le tudta győzni és el tudja pusztítani. Jézus fedhetetlenségét és ártatlanságát a leggyalázatosabb halálig megőrizte és meghalt a bűnös helyében és azáltal bizonyította be méltóságát, mint Jehova igazolója és az örök üdv szerzője. Jézus mindezt „azért cselekedte, hogy halálával elpusztítsa azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt és mindenkit megszabadítson, akik a halál félelmétől egész életükben rabok voltak.” Több okból kifolyólag nem a zsidók és nem is a nagy sokaság az, akik a haláltól való félelemből ragságban voltak: Izrael, illetve az egész nemzet sohasem volt hivatalos a mennyei dicsőségre, hanem csakis a nép egy maradék része. Arra kell gondolnunk, hogy Zsidók 2:10 szerint Jézus sok fiaikat fog a dicsőségbe vezetni és szenvedések útján jut el a befejezéshez; Izrael étellel sem rendelkezett és így „egész életben” nem is lehetett rabságban. Jézus Krisztus eljöveteleig tulajdonképpen senki sem rendelkezett az élet felett. Jézus mondotta: „Én azért jöttem, hogy életük legyen.” „Isten ajándéka az örökélet a mi Urunk Jézus Krisztusban.” – János 10:10; Róma 6:23

¹⁹ Akkor még nem alakult ki a nagy sokaság; tehát az nem is élhetett létesülése előtt és az csak az Istentől kijelölt úton nyerhet életet. Pál apostol kijelentése tehát nem a zsidó nemzettel és nem is a nagy sokasággal foglalkozik. Nem azoknak szólott a segítség. És nem is az angyaloknak. Ennek a fejezetnek 16. verse mondja: „Mert semmiképpen sem az angyalokat karolta fel, hanem Ábrahám ivadékát karolta fel.” – Zsid. 2:16, Káldi

²⁰ Ezek tehát egyes-egyedül „a szent atyafiak, a mennyei meghívás részesei”, akiknek Jézus Krisztus a fejük és fejedelmük. (Zsid. 3:1) Ezek születtek Istentől az Ő gyermekeiképpen, ezért tartoznak Krisztushoz és van az ő életük Ő általa elrejtve. (I. Pét. 1:3; Kol. 3:3) Életük akkor kezdődött, amidőn

Isten lelki gyermekeiül megszülettek. (Róma 8:16, 17; I. Ján. 3:1) Csak egyes-egyedül ezek hivatalosak a dicsőségbe. Az ő nevük van „felírva az élet könyvében”. (Fili. 4:3) Azon feltétel alapján részesülnek örökéletben, hogy feltétlenül hűségesek lesznek Istenhez és földi útjuk végéig megőrzik feddhetetlenségüket előtte. – Jel. 2:10

²¹ Attól a pillanattól kezdve, amidőn valaki, mint Isten gyermeke megszületik Jézus Krisztus, az üdv szerzője és vezetője útján, Sátán támadásainak tárgyává lesz és Sátán, az ördög kezéből kell szenvednie, aki „a halál hatalmával rendelkezik”. Sátán, Jézus életére tört és megölni igyekezett Jézus összes hű követőit is. Az apostol bizonyítéka kétségtelenül eldönti, hogy a Zsidók második fejezetében Jézus Krisztusról s az Ő testületének tagjairól van szó. Sátán mindnyájukat elpusztította volna, ha Jehova oltalmát nem élvezték volna. Jézus Krisztus minden követője életének kezdetétől támadás tárgya volt s így a Sátántól való halálfélelem fogságában is volt. Mily haláltól félt? Nem a természetes haláltól, amely Ádám bűnétől származott, hanem attól a haláltól, amelyet az ördög, aki „a halál hatalmával rendelkezett” hozhatott volna rá. Az ily halálbüntetést Sátán az ő szervezetével és ügynökeivel idézi elő. A sátáni szervezet kezétől való halálfélelem annak idején Isten összes lelki gyermekeit feltartóztatta Jehova hű szolgálatában. Olyanok esetében volt ez így, akik korábban ismerték meg az igazságot, mert azoknak írt az apostol: „Mert akiket az Isten Lelke vezérel, mindazok az Istennek a fiai. Nem vettétek ugyanis a szolgaság lelkét, hogy ismét csak féljete, hanem vettétek a gyermekkéfogadás lelkét, amelyben azt kiáltjuk: Abba (Atyánk)!” – Róma 8:14, 15, Káldi

²² Az apostol félelemnélküliségre buzdította őket. Jézus Krisztus követői az apostol napjaiban nyilván szégyellték és féltek bizonyosságot tenni az országról; ellenkező esetben az apostol nem írta volna nekik a következőket: „Mert nem félelemnek lelkét (szellemét) adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. Ne szégyelld hát a mi Urunk bizonyágtételét, se engem, az Ő foglyát;

hanem együtt szenvedj az evangéliumért Istennek hatalma szerint.” – II. Tim. 1:7, 8

²³ Isten népe közül nem félt-e többé kevésbé mindenki, hogy Sátán szervezete halálát okozhatja, ha az igazság hirdetésében kitart? Ezt a félelmet egyszer le kell rázni, de hogyan? Csakis azon segítség és erő által, amelyet az Úr Jézus Krisztus nyújt; ha tőle tanulunk és feltétlenül bízunk az Ő hatalmában; teljesen ragaszkodunk hozzá s így tökéletes szeretetet Isten és Jézus Krisztus iránt bebizonyítjuk. „A tökéletes szeretet kizárja a félelmet.” – János I. 4:18

²⁴ A tökéletes szeretet birtokába jutott-e már az Úr népe és félelemtől mentes lett-é? Amióta az Úr Jézus templomához jött és híveit maga köré gyűjtötte s amióta azok a templomban az Úrtól tanulnak, minden félelemtől megszabadultak. „Az embertől való félelem tört vet; de akik az Úrban bíznak, megszabadulnak.” (Pél. 29:25) Azelőtt az Úr népe egy vagy több emberre tekintett és félt bizonyos emberektől; de amióta megértette, hogy Jehova Isten és Jézus Krisztus a tanítója és Isten kegyelmének rendkívüli élvezője, a félelmet távol úzi magától. Az Úr Jézus megváltotta a félelem rabságból és így szól hozzájuk: „Azért ne féljete tőlük. Mert nincs olya rejtett dolog, ami napfényre ne jönnön; és oly titok, amely ki ne tudódnék. Amit nektek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdesséte. És ne féljete azoktól, akik a testet megölhetik, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket mind a testet elveszítheti a gyehennában.” – Máté 10:26-28.

²⁵ Mikor részesültek a maradék tagjai e szövegek tiszta megértésében? Az Úr Jézusnak templomához jövele előtt nem részesülhettek benne, de azután az Úr kegyelmébe fogadta és segítette őket. Jézus e kijelentése akkor teljesült. Azután teljesült rendkívül az apostol kijelentése is, hogy az Úr Jézus megszabadította azokat, akik a lélektől való születésüktől kezdve attól féltek, hogy az ördög halálukat okozhatja. (Lásd az 1933-as példányt) Az Úr Jézus főképpen templomához jövele óta, mint az üdv szerzője és Jehova igazolója felkarolta

²¹⁻²³ Mutasd ki mily helyzetre vonatkozik az apostol e kijelentése: „a halál félelmétől”!

²⁴⁻²⁵ Mily okból nem fél most az Úr népe az ördögnek és tömegeinek heves támadásaira való tekintettel sem?

„Ábrahám magvát”, amely az ördögtől félvén rabságban volt. (Zsid. 2:15, 16) A maradéknak meg kellett szabadulnia és tisztulni az ördögtől és ügynökeitől való minden félelmétől, hogy Jézus Krisztussal közreműködhesen Jehova nevének igazolásában. Most az ördög bandájával együtt hevesebben fogja támadni Isten népét, mint ezelőtt; de erre való tekintet nélkül a hűségesek most nem félnek sem emberektől, sem az ördögtől, hanem teljesen az Úrban való bizodalommal előre menetelnek az Istentől vett parancsok teljesítésében. Nem állnak Sátán szervezete alatt és nem félnek tőle. Tudják, hogy az ördög meg tudná őket ölni; de létjogukat csak Isten tudja elpusztítani és emiatt inti őket Jézus: ne féljenek attól, aki testüket megölheti, hanem csakis Istentől féljenek, aki létjogukat is el tudja pusztítani a gyehennában. A maradék tehát teljesen Jehova Istenben s az Ő nagy igazolójában bízik és általa kitar s nem fél többé sem az ördögtől, sem annak társaitól.

A NÉGY ANGYAL ELBOCSÁTÁSA

²⁶ Az „angyal” szó alatt nem kell mindig szellemet értenünk, mert gyakran Isten üzenetével megbízottat is jelent. Jézus Krisztus szolgálóinak kíséretében szellemi testtel rendelkező szellemek is vannak, akik a templomban szolgálnak. (Máté 25:31) Jelenések 9:13-ban Jézus Krisztust, Jehova nagy főpapját a templomban látjuk, amint utasítást ad a trombitás hatodik angyalnak: „Bocsásd el a négy angyalt (megbízottat), akik a nagy Eufrátes folyónál vannak megkötve.” (Jel. 9:14) A négyes szám Jehova bizonyágtevőinek a négy égtáj felé a világon levő erősen tevékeny testületét vagy szervezetét jellemzi, amely Jehova és Jézus Krisztus parancsára Krisztus munkáját végzi. Az elbocsátást elrendelő parancs azt mutatja, hogy egy bizonyos ideig kötve volt. Ezt a szöveget régebben a nagysokaságra alkalmaztuk; de most látjuk, hogy ez nem volt helyes. „A négy angyal”, illetve a megbízottak Jehova összes megbízott és felkent bizonyágtevői, akiknek a világ nemzetei előtt Krisztus Jézus bizonyágtételének hirdetését

megparancsolta. Az itt használt nyelvezetből világosan látszik, hogy e bizonyágtevőknek ki kellett szabadulniuk korlátozottságukból és elkészíttetniük és felszereltetniük feladatukra. Most az Úr kegyelméből tisztábban látjuk, kik alkotják a nagy sokaságot s ha a közismert eseményeket a próféciára alkalmazzuk, világosan meglátszik, hogy ez a szöveg a felkent maradéokra vonatkozik, amely jelenleg Jehova megbízott tanúbizonyágaiból áll. Ezekről van szó a próféta e mondásában: „Bocsásd el a négy angyalt.”

²⁷ A hű szolgálóosztály a világháború alatt börtönben vagy pedig Sátán szervezetében szabadságától megfosztva volt. 1919 márciusában szabadult ki s már március 27-én hozzá kezdett a bizonyágtevő munka megszervezéséhez és fellendítéséhez. Abban az időben nem létezett a szolgálatra felszerelt szervezet. Isten akkor ragadta el az asszonyt, illetve szervezetének népét a pusztába részére elkészített helyzetbe. (Jel. 12:14) Ez az előkészítő munka előre haladott és csúcspontját 1927 július havában a torontói nagygyűlésen érte el, amidőn „a kereszténység népeihez” intézett proklamáció elhangzott, amit nyilvános előadás is támogatott és rövid idővel később „Szabadságot a népnek” című füzetten került sajtó alá és több millió példányban került forgalomba az egész kereszténység között.

²⁸ Az elhangzott parancsra való feleletképpen áll megírva: „És a négy angyalt elbocsátá, amelyek készen valának órára, napra, hónapra és évre, hogy az emberiség harmadrészét megöljék.” (Jel. 9:15) A szabadon bocsátást, ami 1919-ben kezdődött és 1927-ben érkezett tetőpontjához, a nagyobb Círus eredményezte. Jézus Krisztus parancsolta a trombitával felszerelt hatodik angyalnak a jel megadását. Minden elő volt készítve és nagy szorgalommal kezdtek a munkához. (146. Zsoltár 7; Ésa. 45:1-13) Jehova bizonyágtevői akkor indultak munkájukra. Ama nagygyűlés „szolgálati nagygyűlésnek” volt nevezve és valóban az is volt. Akkor mutatkozott be Isten népe a kereszténységnek, mint Jehova Isten nevének bizonyágtevője, mint az a nép, amelyet Isten neve számára kiválasztott. „A négy angyal”, illetve Jehova felkent igazsághirdetői a világ négy táján ekkor jobban fel voltak készülve, mint azelőtt, hogy

²⁶⁻²⁸ Kicsoda az a „négy angyal”, akiről Jelenések 9:14 szól? Miért van róluk az írva, hogy „meg voltak kötve”? Mikor és ki oldotta el kötéleiket? Mit bizonyít a szabadon eresztésük?

Isten országának üzenetét az emberekhez elvigyék. Az jellemzi a felhívás kezdetét, hogy az emberek Sátán szervezetének rabságából kimeneküljenek és Jehova és országa mellé álljanak. Az alábbiaknak a következőket idézzük a „Szabadságot a népnek” című füzetből, amely előadás 1927. Július. 24-én hangzott el először:

„A nép, béke, szabadság, jólét és boldogság után áhítozik. Most minden gondolkozó embernek fel kell ismernie, hogy azt csak Isten országa, illetve Krisztus tudja elhozni. Ezen áldásokat sohasem tudják megvalósítani a látszatkereszténység téves rendszerei. Annak kétszínű és gonosz pályafutása Istent és Krisztust gyalázza. Ez a rendszer a nép elnyomására és ámtítására van. Teljesen az ördög, a Sátán hatalma alatt áll. Fennmaradása a tömegek támogatásától függ, mindazáltal elnyomja és becsapja a népeket. Vonjanak meg tehát a tömegek minden erkölcsi, pénzügyi és egyéb támogatást a látszat vagy hamis kereszténységtől. Fejazzék ki Istenhez és Krisztushoz, a béke fejedelméhez való ragaszkodásukat, aki most ennek a világnak jogosult királya lett. Éljenek békében együtt, tegyenek jót egymással és készüljenek fel Isten áldásaira, akik Őt szeretik és neki engedelmeskednek. A teljes szabadulás napja eljött.

Hagyjanak fel a hamis kereszténységgel, távozzanak el attól és forduljanak szívükkel, elméjükkel és hűségükkel teljesen Istenhez és Krisztushoz mégpedig a következő okok miatt:

¹ Mivel a látszatkereszténység az ördög szervezete, annak is szolgál és a népet leigázva tartja.

² Mivel az elnyomás eszköze és az emberiség terhét elviselhetlenné teszi.

³ Mivel hamis, romlott, kétszínű és tömegek érdekeivel szemben áll.

⁴ Mivel semmilyen reménységet sem tud nyújtani a népek helyzetének megjavítására.

⁵ Mivel eljött Isten ideje az áldatlan és kétszínű rendszer pusztulására a nyomorúság oly idejében, amelyhez hasonló világkezdet óta nem volt.

⁶ Mivel Isten minden embernek, aki Őt szereti, megparancsolja az igazságtalan rendszerből, amit látszatkereszténységnek nevezünk, a kimenekülést, hogy a borzasztó kataklizmától, amely rövidesen a világra következik, megszabaduljon.

⁷ Mivel Isten, felkent királyát, Jézus Krisztust trónra emelte, megparancsolta, hogy a világ népei rá hallgassanak és neki engedelmeskedjenek; aki azt

megfogadja, a teljes szabadság, örök béke, jólét, élet és boldogság áldásaiban fog részesülni és állandóan élvezni fogja azokat.”

²⁹ A régi Babilon az Eufrátes mellett épült s annak a folyónak kereskedelme felett uralkodott. Babilon folyójának a fő helye volt. (137. Zsolt. 1-3) Isten prófétája előre megmondta, hogy a lelki Izrael is az Eufrátes mellé kerül fogságba. (Jer. 13:1-11) A foglyok „a nagy folyónál” voltak megkötözve, ami a tömegeket Sátán szervezetének ellenőrzése alatt példázta. „És monda nekem: a vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna (Babilon, Sátán szervezete vagy asszonya) ül, népek azok és nemzetségek és nyelvek.” – Jel. 17:15

³⁰ „És a négy angyalt elbocsátá ..., hogy az emberiség harmadrészét megöljék.” (Jel. 9:15) Sátán szervezete „három részből áll” (Jel. 16:19), nevezetesen: gazdasági, politikai és felekezeti elemekből; „az emberiség harmadrésze” alatt nem Sátán szervezetének egy harmadrészét kell értenünk, hanem ez azt jelenti, hogy Babilon hivatalos elemének három részét foglalja magában. Ez mutatja, hogy az Úr gondviselte angyala útján a „Szabadságot a népnek” című füzet elkészülését; mert az beszélt Sátán szervezetének mindhárom részéről, nevezetesen a nagy tőkéről, a nagy politikáról és a nagy papságról. Isten igazságos közleménye úgy bántotta a látszatkereszténység nagy moguljának érzékenységét, mint a tűz és a kénkő és szőcsövei, a napi sajtó és sok folyóirat visszhangzott nagy jajgatásból. A National Broad Casting Company az igazság ezen elhangzása óta oly erősen leégett, hogy rádió hálózatát nem lehet többé az Isten országáról szóló üzenet sugárzására használni. Azóta kezdtek a nagy Eufrátes vizei is kiapadni; mert a nagyobb Círus elvezette a vizeket, hogy „a napkelet felől jövő királyok előtt út készüljön.” (Jel. 16:12-16) Az Eufrátes kiszáradása a kötve tartott négy angyal elbocsátása után következett s mintha ez világosan azt mutatná, hogy Jehova bizonyágtevőin kívül más fogságban levők is ki fognak szabadulni, akik aztán örömmel fognak Jehova szervezetéhez csatlakozni.

²⁹⁻³¹ Magyarázd meg „a nagy Eufrátes folyónál” levő négy angyal jelentőségét! Hogyan történt, hogy szabadon bocsátásuk után „megölték az emberek harmadrészét”?

³¹ A torontói nagygyűlés előtt a felszenteltek közül még mindig sokan kötve voltak a félelemtől és így akadályozva voltak az Úr szolgálatában. Ezután azonban Jehova bizonyágtevői bátrabbak lettek. A bizonyágtevés nagyobb egységben és szorgalommal kezdett folyni. A nagygyűlésen egy előadás hangzott el „a keresztények feladatáról”, amelyben ki volt hangsúlyozva az országról szóló evangélium családonként való hirdetésének fontossága. Ezen a nagygyűlésen 1927-ben lett megszüntetve a pilgrim (zarándok) szolgálat és lett munka- illetve szolgálatvezetővel helyettesítve. Azóta kezdődött az úttörő munka. Ezeken nem szándékosan előre elkészítve rendeztük, hanem ezeket az Úr saját maga gondviselte; mert a bizonyágtevés szolgálatát vagy munkáját Ő vezérli. Ő utasítja angyalait a teendőkre s általuk kormányozza a helyes irányba földi bizonyágtevőit; ezért tehát a hálaadás és minden tisztelet a Felségest illeti meg.

KÜZDŐ SZERVEZET

³² Jehova szervezete szükségképpen harcban áll. Jóllehet Jézus „a választott szolga”; Ézsaiás 61:1, 2 főképpen róla szól, mindazáltal feladatának minden részét Kr.u. 33-ban nem teljesítette. Ézsaiás jövendölésének egy részét idézte és magára alkalmazta; de lássuk meg, hogy a szövetség egy részét, amely így szól: „Istenünk bosszúállásának (igazolásának) napját” – kihagyta. Jézus Krisztus trónra emelkedése napján ítélezésre jelent meg a templomba, ami nem csupán Isten büntetésének bejelentését, de annak végrehajtását is magában foglalja. Az ítélet Isten házán kezdődik. Mindenki eléje lesz gyűjtve, aki Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötött és a királyságra meghívást nyer. Az Jehova ítéletének ideje Jézus Krisztus útján: „Hívja az egeket onnan felül és a földet, hogy megítélje népét. Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik az Én szövetségemet. És az egek kijelentik az Ő igazságát, mert Isten a bíró. Szela.” – 50. Zsolt. 4:6.

³³ Az ítéletkor Jehova mindenkinek, aki szövetségében áll vagy abban állónak vallja magát,

ezt mondja: „Hallgass Én népem, hadd szóljak! Te Izrael, hadd tegyek bizonysgot rólad; Isten vagyok Én, a te Istened.” (50. Zsoltár 7) Jehova így beszél az Úr elé gyűltek előtt. Most a szentélynek meg kell tisztulnia és csak a megtisztultak és hűségesek maradhatnak meg a templomban; azok a megbízottak és nekik kell az Úrnak, a nagy prófétának minden parancsát teljesíteniük. (Apcsel. 3:23) Az Úr ezeket a hűségeseket, miképpen a testi Izrael annak idején, vezette ki a szolgaságból és nem szabad rajta kívül más isteneket tartaniuk, hanem teljesen neki kell engedelmeskedniük. (Mózes II. 20:1, 2) Az Úr napjának, 1914 kezdete óta valóban „az Úré a föld teljességével együtt.” (24. Zsoltár 1) Az Úr most nem áldozatokat, ceremóniákat és külsőségeket, hanem teljes engedelmességet követel és így szól: „Nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat a te aklaidból; mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát és a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg neked, mert enyém a világ és ennek mindene.” – 50. Zsolt. 9-13

³⁴ Jehovát nem kötelezheti le senki sem szertartásokkal, jellemfejlesztéssel s valami hasonló áldozattal. Ő csupán a feltétlen és önzetlen hűséget tekinti. Papok és „választott vének” saját tanításaikat tárják Isten népe elé, de az sem nem étel, sem nem ital senki részére sem. Isten előtt most csak az Ő akaratának cselekvése kedves. Ezt kívánja mindazoktól, akik eléje gyűltek.

³⁵ Most a maradéknak meg kell tartania szövetségét. „Hálával áldozál Istennek és teljesítd a Felséges előtt tett fogadalmadat.” (50. Zsoltár 14) Fél szívvel tett munka és ragaszkodás vagy világgal való megalkuvás előtte nem kedves. Ha most a szolgálóosztály teljesen Jehova Istenhez ragaszkodik, Isten megoltalmazza Sátán bandájának haragjával szemben; ezért van megírva: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” (50. Zsoltár 15) Ez harcra mutat, mialatt a hű szolgálóosztály Isten büntetését hirdeti. Ezen első gyülekezés után szabadul meg a Rúth és az Eszter osztály Sátán szervezetének szolgaságából

³² Magyarázd meg, miért nem idézte Jézus „Istenünk bosszúállásának (igazolásának) napját.” Ézsaiás prófétától, amidőn azt az idézetet Lukács 4:17-19 szerint felolvasta!

³³⁻³⁵ Mutasd ki szövegek alapján, mi követeltetik azoktól, akik Jehova ítéletének napján Jézus Krisztus elé gyűjtettek?

és csatlakozik az Úr szervezetének csatasoraihoz. A szolgálóosztály minden tagja most teljes erejéből bejelenti Istenünk büntetésének napját, mire minden jóindulatú ember, aki ezt a tudósítást hallja kimenekül Sátán szervezetéből és Isten szervezetének védelme alá helyezkedik. A „más juhok”, akik a börtönből kimenekültek és Isten szervezetében védelemre találtak, megragadják a hozzájuk jutott tudósítást és hirdetni kezdik mások előtt. Ez a végző győzelemig tartó háború.

³⁶ Egyes félénkek, félénkségük igazolására Jézus következő szavait idézik: „Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom néktek: be sem járjátok Izrael városait mind amíg az embernek fia eljövend.” (Máté 10:23) Jézusnak azon utasítása, hogy más városba meneküljenek, az apostolok napjaira szól; mert akkor még nem volt elérkezve az idő Istenünk büntetésének hirdetésére. Most azonban „az Ember Fia” jelen van és Isten büntetésének napját be kell jelenteni, most emiatt nem szabad meghátrálnia Isten népének. Jehova szervezete támadásra és harcra készen áll és nem retteg sohasem előre vonulni, hanem mindenkor szilárdan síkra száll az Úr mellett, a királyság üzenetét hirdeti és a néppel közli, hogy Sátán szervezete Armageddonkor teljesen el fog pusztulni. Isten népe többé nem tartható rabságban attól való félelemből, hogy az ördög árthat neki. A hűségeseket Jehova bizonyosságtevőiképpen küldötte és így szól hozzájuk: „Szót fogadjatok és Én megszabadítalak titeket és ti engem dicsőítettetek!”

³⁷ Jehova egy népet készít magának és nevének igazolásában azt megismerteti. Ez a nép harcra készen áll; mivel az ördög és szervezete ellen küzd és ebben a harcban állhatatosnak kell lennie. Jézus Krisztus jelen van és Ő a parancsnok. Ő az igazoló és az üdv szerzője és aki élni óhajt, neki kell engedelmeskednie. Jehova lelke Jézus Krisztuson nyugodott meg, Ő szabadítja ki a börtönből a hűségeseket, s azok úgy lesznek a szolgálóosztály részeseivé. Jehova e szolgálói juttatták az evangélium a Rúth és az Eszter osztályhoz, amely osztályok szintén szolgálásban voltak, de szabadulásuk után a szolgálóosztály tagjaivá lettek. Jehova a felkentek

ezen osztályának mondja prófétája útján, hogy reájuk árasztotta szellemét, reájuk bízta Jézus Krisztus bizonyoságtételét és meg kell tartaniuk az Ő parancsolatait és azt a bizonyosságtevést el kell végezniük. A sárkány vagy az ördög ezek ellen száll háborúba és ezeket akarja elpusztítani. Most a maradék-osztály minden tagjának határozottan szembe kell szállnia az ördöggel. A Sátán szolgálóival szemben tanúsított ellenállás az Úrnak igazságban és hűségben való szolgálatát jelenti. (I. Pét. 5:8) Ez a harc tehát halálíg tart; Jézus Krisztus hű követői bátran fogják követni az Ő vezetését, bárhova is vezeti őket. A hűségesek semmi közösséget sem vállalnak Sátán világszervezetével. Jehova szavaira hallgatnak és azokat követik. „A seregek Urát, Őt szenteljétek meg, Őt rettegjétek! És Ő néktek szent hely léssen;” (Ésa. 8:13, 14) A hűségesek Jehovában és az Ő akaratának végrehajtó megbízottjában, Jézus Krisztusban való teljes bizodalommal teljesítik szövetségüket, miközben állandóan ezt éneklük: „Az Úrnak és Gedeonnak kardja!” „Ezek az igazság plántái, az Úr ültetése az Ő dicsőségére”, az Ő kegyelméből igazultak meg. Bátran és szorgalmasan hirdetik az Ő nevét és az Ő országát. „A nagy sokaság”, illetve a „más juhok” Babilonból az Úr szervezetéhez menekülnek; ezek is a csatasorba állnak és rázendítenek az énekekre: „A mennyek országa elérkezett és minden teremtménynek csak Jehova, illetve Krisztus királysága nyújthat reménységet!”

³⁸ Ha amiket itt elmondottunk a nagy sokaságra vonatkozik, hogy az t. i. nem szellemtől született osztály, hanem az Úrtól említett „más vagy többi juhokkal” és jonadábokkal is azonos és reménysége a földi örökéletre vonatkozik, mit értsünk „azon balga szüzek” alatt, akikről Jézus egyik példázatában beszél? Nem alacsonyabb rendű szellemi osztályt példáznak-e a balga szüzek, amely egykor mennyei életben fog részesülni? Ezt a kérdést a következő tanulmányban fogjuk megvizsgálni.

W.T. 1935. Október. 1.

³⁶⁻³⁷ Mit jelent Isten népe számára „Istenünk bosszúállása napjának” eljövetele, s hogy Isten népe kiszabadult a szolgálóból?

³⁸ Ha a nagy sokaság nem szellemtől született osztály, hanem a „más juhokkal” vagy „jonadábokkal” azonos, mit értsünk Jézusnak a „balga szüzekről” szóló példázata alatt?